

Giới thiệu Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!

Truyện: Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!

Tác giả: Renchann

Thể loại: truyện teen hay

Nội dung truyện online: Chấn chỉnh trang phục, khuôn mặt Mộc Du tươi roi rói, còn ai hạnh phúc hơn cô, mới sáng ngày ra đã được gặp trai đẹp như đóa hồng gai nhuộm máu, lại còn được nấu cho anh ý ăn nữa chứ!

Mở bản phân công công việc.

À, trước tiên là pha nước tắm cho cậu, xong hâm nóng một cốc sữa không đường, đánh thức cậu chủ dậy, và làm bữa sáng.

Pha một cốc sữa hâm hấp, cho hương liệu vào bồn tắm. Cô mở cửa phòng, nó khá nặng. Bước nhẹ trên tấm thảm xốp nhẹ êm chân màu vàng, cô lại gần chiếc giường King Size. Cậu chủ co quắp, đắp chăn kín người, khuôn mặt nghiêng trên chiếc gối trắng mềm.

- A... cậu chủ a... dậy đi a...

Gọi mãi cậu không chịu mở mắt, cô áp nhẹ cốc sữa nóng vào một bên má cậu. Sữa sóng sánh một chút, mắt cậu hơi hé hé.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cô Hầu Siêu Cấp Quái Gở!

- Đi mà ông chú ơi... ông đẹp giai lắm ý, ông cho con làm người hầu của cậu đi mà!!!

- Không được! Cô chưa hề học qua, lại không có chứng chỉ... cô gái à, không được đâu!!!

Người ta nhìn chằm chằm vào cô gái tóc đuôi ngựa và ông lão trong siêu thị, mặt ai nấy đều ngán ngấm. Hai con người này, họ đã ở đây hơn hai tiếng rồi, cô gái thì bám rịt lấy tay ông già, ông già thì cố giằng tay khỏi cô gái. Hai người trao đổi gì đó, gắt gao lắm, cả hai cùng có vẻ mặt không dễ chịu.

- Ông à, con rất tốt, con có thể làm mọi việc, con xin ông!

Làm đủ mọi cách đều không được, cô bé buông tay. Uốn uốn lọn tóc thẳng đơ của mình, cô bé cười nham hiểm:

- Ông à, ông thích Kiều Ân lắm phải không?

Ông già đang chuẩn bị chạy, nghe giọng nói sắc mùi nguy hiểm của cô gái bỗng dừng lại. Chứ gì nữa, Phạm Kiều Ân, Idol mới nổi, chính là lẽ sống của ông. Ông già thèm thuồng nhớ đến khuôn mặt thân thiện, giọng nói hồn nhiên, đến từng số đo ba vòng của cô nàng ông còn nhớ nữa là...

- Cháu biết Ân Ân sao cô bé?

Mộc Du mỉm cười, ông lão này, dễ xôm chẳng kém gì cô, vừa nhắc đến tên thần tượng là đã sun hết cả vôi lên rồi! Có cha là chủ tịch công ty giải trí, ầu cũng là vận may ông trời dành cho cô.

- Đương nhiên! Nếu ông đáp ứng yêu cầu của cháu, mọi vé hàng đầu các buổi diễn, buổi off fan của Kiều Ân tất cả đều dành cho ông!

- Ôi ôi thế thì mọi yêu cầu của cháu, ta sẽ đáp ứng!

Giọng ngọt ngào vãi, cô sồn hết cả da gà. Ân Ân tí, hảo tí muội, lần này là chị giúp em, em thực cảm động!

- Thế thì, cho cháu làm người hầu của Thiệu Vũ!

Ông lão tái xám mặt mày, nhưng rồi dường như chợt nhớ đến Ân Ân kiều diễm, gật đầu lia lịa. Nhưng rồi ông quay sang:

- Nhưng là ta cho cháu một vé phỏng vấn thôi! Đó là quá hậu đãi cho cháu rồi! Nhớ đấy, ngày kia, lúc chín giờ!

- Vâng vâng, ông tổng quản à, thực cảm ơn ông quá!

Ông lão ra khỏi siêu thị, trời nóng nực nhưng lòng ông lại vô cùng mát mẻ, Du Du đáng yêu xinh đẹp à, chờ ta!

Lại nói đến tiểu Mộc Du gian xảo.

Cô bé đang nhảy nhót như điên trên chiếc giường King Size màu kem rùng rục. Thiệu Vũ, Thiệu Vũ đẹp trai a, em nghe về anh nhiều lắm rồi, khuôn mặt anh, ôi khuôn mặt thanh khiết, làm em muốn đập đầu vào tường, cái dáng cao cao ấy, từng đường nét ông trời dành tặng anh sắc gọn, đẹp đẽ, ôi anh ơi, vì vẻ đẹp của anh, em có làm người hầu cũng đáng!

Ôm chặt chú gấu bông bụi chẳng, bông Mộc Du đứng dậy, khuôn mặt lo lắng:

- Chết rồi, mai ta biết mặc gì bây giờ, phải gây ấn tượng với Tiểu Vũ! Mặc gì bây giờ, aaa...

Cô mở chiếc tủ quần áo, màu hồng ư, quá quê đi, màu đen ư, thật u ám! Màu đỏ thì quá lòe loẹt, không hợp, màu xanh người ta nhìn mà tưởng cái cây thì bỏ mẹ! A, màu trắng à, không được đâu, ta không thể để chàng nghĩ mình là bánh bèo được!

Giải pháp cuối cùng, cô quyết định sang phòng Mộc Lan, con bé có rất nhiều quần áo.

- Lan Lan ơi..

Cô cất tiếng thật ngọt ngào, con bé sồn da gà, đoán luôn ra cái bụng không tốt của cô:

- Du Du à, chị có gì thì nói đi, nghe kinh chết đi được!

Du mỉm cười, đúng là Lan, hiểu cái bụng cô còn hơn cô nữa!

- À thì... cho chị mượn một cái váy đi...

- Điều kiện?

Lan lạnh lùng. Du đã đoán trước, cô giờ ra một quả bóng be bé nhưng cũng đủ khiến Lan chảy nước dãi vì thèm.

- Đâu giá đâu giá bà con ơi! Chữ kí của Cristiano Ronaldo, chỉ một không hai!

Lan choáng váng, mở vội tủ quần áo.

- Giá chữ kí bao nhiêu hả chị?

- Đấy, chiếc đó, đáng thù thù đấy!

- Vâng, em tặng chị!

Du sung sướng cầm bộ váy ngắn đến đầu gối.

Sực nhớ ra một việc, cô mỉm cười tà ác:

- Đâu có rẻ như vậy?

- Thế thì phải làm sao ạ?

Lan xì mặt. Chị cô mỉm cười:

- Mà biết nấu ăn đúng không?

- Vâng!

- Thế thì... chị bảo...- Hạ Ninh Mộc Du thì thâm vào tai em gái gì đó, khuôn mặt Mộc Lan cũng giãn ra, khuôn miệng nở nụ cười, chị cô, quả thực gian xảo không ai bằng!

Nhìn thấy cái gạt đầu của Lan, Du sướng vô cùng, cả đêm thấp thỏm.

Phù, phù, mong sao mọi việc tốt đẹp!

Chương 2: Đời Không Như Là Mơ!

- Hự hự! Cố lên nào! Du à, mày phải cố lên!!!

Đồ các bạn biết, Du Du đang làm gì đây?

Đúng rồi đấy! Cô bé đang làm một công việc vô cùng cao cả, đó là... đi vệ sinh! Xin lỗi nói từ hơi mất lịch sự chút, chính xác là bạn Du đang RẶN Ị?!

Nghe tiếng xả nước ừng ực, cô chạy ra ngoài. Tay vẫn ôm bụng. Khổ thân.

- Lan... Lan ơi!

Du thều thào. Lan từ đâu chạy ra, trên thân mình cũng là bộ váy y hệt Du.

- Sao thế chị?

- Chị đau bụng quá! Từ hôm qua đến giờ...

- Chắc bị táo bón rồi. - Lan thở dài - Ăn nhiều mì cho lắm vào ...

- Thôi mày đi trước đi! Nhà anh Thiệu Vũ... hự... đau quá, tao đi đây, mày làm theo những việc tao nói nhé! Lão quản gia là người của tao...

Nghe tiếng sập cửa toilet, Mộc Lan vội phóng ra cửa. Cô đeo chiếc khẩu trang che kín mặt. Ủ, vì Ronaldo, vì bóng đá, cô sẽ làm được!

Lại nói đến Mộc Du. Vâng, cô nàng vẫn đang nỗ lực trong hành trình xả chất thải của mình, trên tay vẫn là chiếc điện thoại. Du rửa xả dạ dày, nếu không vì nó thì bây giờ cô đang lang thang ngoài đường bắt Pokémon Go rồi. Đáng ghét đáng ghét, cô cố vận nội công, đau quá, làm sao bây giờ, hự hự...

Mười giờ đêm.

- A lô, Lan à, em chuẩn bị phóng đi, chị sắp đến nơi rồi!

- Vâng, em may xong đồ cho anh Vũ rồi, chị nhanh lên nhé!

Cúp máy xong, Du cắn răng, nuốt mấy viên thuốc vào bụng. Khổ, từ sáng đến giờ, đau xót ruột gan, không hiểu con bé có làm nên trò trống gì không, nghe giọng ngọt lừ ngọt lừ. Mong là nó khéo tay chút chút, không thì ông già cũng nướng tay chút chút, em xin lỗi chị Kiều Ân ạ, cũng khổ cơ, tại chị hot quá mà!

Mặc bộ váy thủy thủ, mặt đeo rọ mõm y hệt con em gái, cô phóng xe. Đêm tĩnh mịch, gió mát dịu.

Ném balo vào trong cánh cổng lớn, cô nén đau thương, chui vào lỗ chó chui gần hàng rào. Huhu, đau, quá đau, tại sao cánh cổng nhà anh lại cao thế kia, vừa cao vừa nhọn chứ, ninja còn không chui được, huống chi em, con gái liễu yếu đào tơ vì anh mà bỏ qua gian khó nhọc nhằn, vì anh mà năn nỉ bố mẹ dứt cả lưỡi...

Chui vào vườn, cắp balo lên vai. Cái ông lão này, chưa gì đã đòi hàng, lại còn là album chưa phát hành, ngốc quá đi mà!

Gặp con em đang mơ màng trong vườn. Du rón rén chạy lại.

- Lan, ok rồi đấy. Mau lên. Chờ kí của mày đây.

Lan quay sang, mắt rau rầu, tưởng như muốn cắn xé quả bóng. Quay sang Du:

- Giả câm cả ngày, mệt!

Du mỉm cười đẩy Lan ra cái lỗ chó chui.

Hìhì, nói làm người hầu của chàng nhưng cô đâu biết làm gì đâu, đành cử Lan đến thay, đeo rọ mõm giả vờ mất giọng, hai chị em cũng giống nhau, đến tối thì đổi lại vị trí.

- Ổn cả chị à. Em nấu ăn ông quản gia ấy cũng ưng, em quét dọn cũng ưng, em cắm hoa cũng ưng, xong tối về may áo một chút cho anh chủ.

- Thôi mày về đi! Cảm ơn nhá.

- Bye.

Nhìn bé Lan lóc cóc chui lỗ, Du vội đeo khẩu trang, hí ha hí hửng chạy cửa sau. Ngược mặt lên, ôi má ơi, nhà to thật đó, nhà cô giàu nhất khu phố, cẩn thận lại bé bằng một phần mười nhà anh ấy chứ!

Cẩn thận vào nhà bằng cửa sau. Du lăm la lăm lét, tại bạn cô bảo nhà anh lăm chớ, chớ lại sửa rất to, cô còn chuẩn bị bả đánh đây này. Vào được rồi, thờ phào nhẹ nhõm, cô đi tìm phòng, Lan bảo là phòng cuối tầng ba hành lang bên trái thì phải... huhu, nhưng mà tối quá, khó tìm..

Thấy ánh đèn đăng xa, cô lần tường bước đi.

Càng gần. Ánh đèn chói mắt.

- A...

- Cô...

Đó là một giọng nam trầm. Bước lại.

Du thẳng thốt.

- Thiệu Vũ!

- A, cô gái câm!

Du trầm trồ, khuôn mặt góc cạnh. Ôi mẹ ơi, đôi mắt thật đẹp, đôi mắt thật sâu, hàng lông mi cong dài...

- Về phòng đi chứ? Mà tôi tưởng... cô bị mất giọng...

- A... em mới đỡ anh ạ...

Du mấp máy môi, làm ra vẻ khó khăn lắm, cố gắng gần khiến giọng hơi khàn khàn. Người con trai trước mặt, mỉm cười thật bí ẩn.

Du toát mồ hôi lần đường, mãi ba mươi phút sau mới lần được về phòng. Phòng ốc khá ổn, chiếc giường nhỏ nhưng mà êm lắm, cô xem qua bộ trang phục, thấy ổn ổn thì mới lần ra giường.

Đó là một giấc mơ thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đùng Hư Nửa Mạ!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thiệu Vũ Thiếu Gia, Chào Cậu!

Một buổi sáng trong lành. Chim hót líu lo. Nước dãi đầy mồm. Ôi thật khảm!

Khuôn mặt con bé. Ôi những lọn tóc dính bết trên mặt, thật giống con ma quá đi!

Mất lờ mờ mờ. Bầy rười. Sớm chán. Lại nhắm tịt.

Mất lờ mờ mờ. Bầy rười. Sớm chán. Lại nhắm tịt. Một lần nữa.

What the... sao mãi nó vẫn là bầy rười thế nhở? Bỏ mợ, sao kim giây nó không nhúc nhích thế này? Mợ Du ngồi bật dậy, hoảng hốt lần tìm điện thoại.

Chín giờ?

Chết rồi! Chết con mợ nó rồi! Cô vội chạy ra khỏi giường, giật luôn bộ quần áo trên bàn. Chạy xuống cầu thang thật nhanh.

Xếp hàng với mấy bạn phòng vẫn khác.

May mà chưa muộn. Hehe...

Đang đứng nghiêm chỉnh vô cùng, bỗng nghe tiếng nói cực kì dâm dề bên tai:

- Hàng đâu? Hạ Ninh Mộc Du?

Hừ, ông già đáng ghét này! Có cần đam mê đại tì của cô quá đáng vậy không? Đưa cho ông ta chiếc balo nhỏ, nhìn vẻ mặt hí hửng của ông, huhu, đó đều là những bài hát Kiều Ân dành để thi idol mà... trả đây!

- Được đấy! Tuần sau có một show của cô, ta muốn vé danh dự.

- Còn lâu đi cụ già à, hảo hán đại nhân ta chỉ hứa cho ông vé thôi, đừng có yêu sách gì hết! Xí! Đồ hám gái nịnh bợ!

- Hừ. Thế ta không thèm!

Nhìn ông già ngúng nguẩy quay đi, cô đánh xuống nước:

- Nhưng cháu sẽ cho ông vé hạng nhất, vé danh dự là của những người ban tổ chức, ông chấp nhận a!

- Thôi cũng được!

Ông già đi ra giữa sảnh, nhìn thế thôi chứ cũng uy quyền vô đối, vừa húng hắng là đứa nào cũng im re a.

- Bây giờ, Thiệu Vũ sẽ là người quyết định trang phục của các cháu.

Ngay lập tức, tiếng xì xào nổi lên, bàn về người con trai bí ẩn, mặc dù chưa một lần gặp mặt:

- Thiệu Vũ Oppa đó.

- Ồ, Minh Thiệu Vũ, đẹp trai nhất trường Ninh Tuệ!

- Ninh Tuệ quái nào, anh ý học bên JB Highschool.

- Nói chung em không quan tâm, chỉ cần anh ý đẹp trai là đủ.

- Mong các cô trật tự giùm. Đây không phải cái chuồng vịt, không phải cái nơi để các cô quang quác quang quác cái mồm.

Tất cả hướng ánh mắt về phía người nói. Đó là một nam nhân. Da trắng mịn, một đôi môi mỏng. Một mái tóc rối bù, mũi cao và đôi mắt hẹp dài. Tròng mắt đen. Gầy và cao, ngũ quan thanh tú là tất cả những gì người ta có thể nói về nam tử này.

Nhưng khi anh đã mở mồm ra, đó lại là một chuyện khác.

Đẹp trai thì có quyền mà. Nên tất cả đều nhìn anh bằng con mắt say đắm, mụ mị.

- Thiệu Vũ thiếu gia, chào cậu!

- Tôi không phải thiếu gia nhà các cô, tôi cũng là con người thôi, cần trọng lời nói. Đừng để mất lòng tự tôn của bản thân.

Ồ, và cậu đứng. Nhìn từng bộ quần áo xếp ngay ngắn trên bàn, cậu lắc đầu ngán ngẩm.

- Các cô ạ, đã mùa đông rồi, liệu ai có thể mặc trang phục mỏng dính như thế này?

Từng cô nàng nhìn những bộ trang phục mình đã thức suốt đêm. Ồ, suốt đêm, một khoảng thời gian ngắn như vậy, làm sao may cho kịp một bộ thu đông chứ!

Đi đến bộ số chín, cậu nhú mày, giọng lên:

- Ai?

Tất cả quay sang nhìn cô. Hạ Ninh Mộc Du, cô gái im thin thít từ nãy tới giờ.

- Là cô hả? Đến gấp quần áo cũng không biết?

-...

- Hừ? Tôi tưởng hôm qua cô đã có thể nói được?

- Vâng ạ. - Du lí nhí phân trần, tất nhiên vẫn cái giọng khàn đục. - Em đã nói được, nhưng vẫn còn khó khăn...

- Ồ. Ok thôi. Một đêm mà có thể đan được áo len. Giỏi đấy!

- Quá khen ạ!

Hìhì, thực ra đó là cái áo của anh trai cô, cắt mác hết rồi, một đêm đòi may áo len thì bỏ thẳng nào mà làm.

- Được. Vừa đây. Ta chọn cô. Hạ Ninh Mộc Du, từ nay là người hầu của Minh Thiệu Vũ!

Tất cả nhìn cô bằng ánh mắt nuôi tiếc, cũng tại cô nhanh trí.

Ông già nhìn cô bằng ánh mắt vui mừng tốt độ.

Còn cậu trai kia, nhìn cô bằng ánh mắt bí ẩn.

- Đi theo tôi.

Lò dò đi theo người nam tử, cô nhếch mép cười.

- Cậu không phải Thiệu Vũ, phải chứ ?

- Khá khen cho cô em - 'Thiệu Vũ' cười, đôi mắt hẹp chớp nhẹ. - Ta là vệ sĩ thân tín của cậu ấy. Hừ, chắc chắn bọn đó chưa nghe tiếng cậu ấy bao giờ mà chỉ đồn đại vớ vẩn. Thiệu Vũ của JB, đương nhiên ít ai biết mặt, trừ khi là mấy cậu ấm cô chiêu mà thôi.

Đi lò dò trên hành lang. Cậu trai lại tiếp tục:

- Tính của cậu sống khép kín. Trừ những khi đi học, ít khi ra ngoài bao giờ. Lại rất khó tính. Cô này, liệu có làm được không?

- Được mà! Nhưng cậu ấy có đẹp trai không đây?

- Có.

Mở cánh cửa gỗ quý nặng trĩu, to và dày, cô lò dò bước vào. Căn phòng rộng thênh thang, những chiếc đèn chùm tỏa sáng lấp lánh. Chiếc sofa lớn màu rêu, màn hình cỡ lớn, máy chiếu và các công cụ điện tử. Giường King size rất rộng, chăn gối xếp gọn. Dàn loa khủng bố.

Người vệ sĩ dẫn cô vào sâu trong phòng, dừng lại ở một căn phòng nhỏ hơn. Nhỏ hơn nhiều.

- Cậu ấy ở trong này. Tôi tên Hoàng Minh, nếu có vấn đề gì có thể gọi cho tôi. Ngày mai, làm mọi cách đưa cậu ấy xuống dưới nhà, tôi sẽ đỗ xe sẵn. Nhớ nhé!

Minh nói xong, chạy biến. Mạnh dạn mở cửa phòng. Đó là một căn phòng, rất bé, bên trong toàn màu xám, chỉ có một chiếc sofa cỡ nhỏ ở bên khung cửa sổ rất rộng. Một người con trai đang ngồi trên đó. Góc ghế đặt khá khuất, nên cô không nhìn rõ lắm. Cô chỉ biết nằng nỏ, chào thật to:

- Thiệu Vũ thiếu gia, chào cậu!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Minh Thiệu Vũ Hàng Thật

Một khoảng không gian im lìm bao trùm.

Cô lại mỉm cười, cúi thấp đầu hơn nữa:

- Từ nay tôi là người hầu của thiếu gia ạ. Tuy tôi không phải là một người hầu giỏi, nhưng tôi tin sẽ phục vụ cậu thật tốt ạ!

Chết rồi, nói năng quýnh quíu, lặp mấy từ liền rồi. Huhu... mà sao cậu ý cũng không quay lại nhĩ?

Từ từ đi về phía bậc cửa.

A... cậu chủ.. thật đẹp a... thực sự không biết dùng lời nào để miêu tả vẻ hoàn mỹ của cậu nữa a... Nhưng mà hình như cậu ngủ rồi... thôi thì cậu ngủ rồi, mắt khép hờ. Ngoài trời còn đang mưa nữa, nước tí tách bắn bọt. Ôi thôi, cậu ốm thì chết, Du vội vàng đóng cửa sổ, kêu ken két. Và lấy một chiếc chăn bông thật ấm, đắp lên người cậu chủ. Muốn diu cậu vào phòng, chăn êm đệm ấm rồi mở nhạc cổ điển để kích thích trí thông minh... nhưng biết làm sao bây giờ, cô một mét bẻ đôi còn cậu chân dài ba mét... quá thực nó thì không đủ sức bệ hạ à.

Kê gối lên sau đầu cậu. Cô chậm chạp bước ra ngoài.

- Gối... không thoải mái...

Đó là một giọng trầm khàn của một nam tử, nhưng ngữ điệu lại như trẻ con vùi vnh.

- Dạ? - Mộc Du quay lại. Nam nhân duỗi dài người trên ghế sofa. Quả nhiên, chiếc gối đặt lệch.

- Gối không thoải mái, hiểu không? Rất mỏi cổ.

Đôi môi nam nhân nhếch lên. Nhưng cô không để ý là mấy, nam nhân, à không cậu chủ của cô, có một đôi mắt rất đẹp, sâu và trong.

- À à vâng... - Từ sáng đến giờ cứ loạn cả lên, nhưng mà không sao hé hé, Minh Thiệu Vũ hàng thật còn đẹp trai gấp trăm lần hàng fake loại một Hoàng Minh.

- Chính gối một chút... ổn chưa ạ?

- Rồi.

Cậu hơi mỉm cười một chút. Một nụ cười hơi lóa.

Ngồi bật dậy. Cậu nhẹ nhàng rút một chiếc khuyên tai nhỏ đơn giản màu bạc. Đứng dậy, bình tĩnh xỏ vào một bên tai của cô rồi nút chặt lại.

- Đây là biểu tượng chứng tỏ cô là người hầu của ta. Một khi cô đã tháo ra mà không có sự cho phép của ta, ta sẽ không tha thứ cho cô đâu. Hiểu không?

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên cần cổ của cô. Đôi mắt nheo lại, lóe lên một chút phức tạp. Cậu hơi nghiêng rắng một chút. Nhưng không xiết cổ cô.

Sao cái cổ của con bé này, to vài hàng!

Thả tay ra.

- Cô có thể ra ngoài.

- A... tối nay... cậu...

- Ta không bao giờ ăn tối. Hiểu không? Giờ thì ra ngoài đi.

Mở cửa bước ra, quả thật cô có chút bối rối. Đặt tay nhẹ lên cổ. Ho khan một chút, cô nhớ, cả lúc sửa gối cho cậu, và cả lúc cậu nhẹ cúi đeo chiếc khuyên cho cô nữa, mũi cô luôn phảng phất một mùi... thật khó tả...

Không nghĩ nhiều. Cô đi xuống cầu thang.

Người nam tử ở trong căn phòng xám. Cậu ho vài tiếng, bặm chặt môi lại. Người hầu ư? Cậu không thích, vốn dĩ đó toàn những kẻ... à, xu nịnh một chút, lăm mồm một chút... đáng ghét một chút, khi luôn nhiều lời lúc cậu đang cần sự yên tĩnh.

Và cậu nhớ, có một con nhò đã phá 93 bản truy kích của cậu và bán vũ khí đã max cấp cậu tốn một tháng mới có được. Đúng là...

Mở cửa một chút, mùi mưa ngai ngái xộc lên mũi. Nhắm mắt một chút.

Cậu luôn thích ở một mình. Chẳng hiểu tại sao, luôn thích như vậy, trong một căn phòng thật tối.

Thâm trầm suy nghĩ mọi chuyện.

Mộc Du ngán ngẩm nhìn bộ đồng phục người hầu bằng con mắt đau lòng. Gi đây, bằng ren, kín kín hở hở. Thái độ thì vậy đấy, nhưng cô buộc phải giữ thái độ nhu hòa nhất có thể, vì đang nói chuyện với mama đại nhân mà!

- Mẹ à... - Gác máy bên tai, Du cố gắng dần dần phân eo vấy ra. - Con lo được mà!

- ...

- Đây là nghề nghiệp con chọn. Con vẫn sẽ đi học ở học viện người hầu. Mẹ không phải lo. Mẹ vẫn thường bảo ao ước cho con thấy giá trị đồng tiền còn gì?

- ...

- Cậu chủ của con tốt mà... lại còn đẹp trai nữa chứ!

- ...

- Vâng, con sẽ đảm bảo chuyện học hành. Con sẽ chụp ảnh anh ấy về cho mẹ ngắm mà!

Dập máy. Du thờ dài, nói phần vai. Bó quá đi! Mà, mẹ cô đúng là y hệt cô, thật mê trai quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cậu Chủ Không Tốt!

Lại một buổi sáng.

Một căn phòng nhỏ màu sữa chủ đạo, trên giường là một cô bé xộc xệch bộ đồ ngủ. Rải rác khắp phòng là những tấm poster. BTS, EXO, a, Super Junior nữa kia! Đương nhiên không thể thiếu Song Joong Ki Oppa, Lee Jong Suk đẹp trai, và Kim Woo Bin giàu lòi.

Ở một góc nào đó, thật trang trọng và xinh đẹp, là một người con trai, được vẽ dựa trên trí tưởng tượng của một cô bé. Một cậu con trai với mái tóc rối bù, mắt nhắm hờ.

Dưới là một chữ kí ngoằn ngoèo, và những dòng chữ nắn nót.

'Minh Thiệu Vũ'.

...

Chấn chỉnh trang phục, khuôn mặt Mộc Du tươi roi rói, còn ai hạnh phúc hơn cô, mới sáng ngày ra đã được gặp trai đẹp rồi, lại còn được nấu cho anh ý ăn nữa chứ!

Mở bản phân công công việc.

À, trước tiên là pha nước tắm cho cậu, xong hâm nóng một cốc sữa không đường, đánh thức cậu chủ dậy, và làm bữa sáng.

Pha một cốc sữa hâm hấp, cho hương liệu vào bồn tắm. Cô mở cửa phòng, nó khá nặng. Bước nhẹ trên tấm thảm xốp nhẹ êm chân màu vàng, cô lại gần chiếc giường King Size. Cậu chủ co quắp, đắp chăn kín người, khuôn mặt nghiêng trên chiếc gối trắng mềm.

- A... cậu chủ a... dậy đi a...

Gọi mãi cậu không chịu mở mắt, cô áp nhẹ cốc sữa nóng vào một bên má cậu. Sữa sóng sánh một chút, mắt cậu hơi hé hé.

- Để cốc sữa đấy, ra ngoài đi.

Miệng cậu mấp máy, những thanh âm trầm thấp vang lên.

- Nhưng anh vệ sĩ bảo bằng mọi giá phải lôi cậu chủ ra lúc tám giờ ạ.

- Lôi? - Cậu hơi nhíu mày nhìn cô hầu gái đang bối rối. - Cô nói như thể ta là một loài động vật, biết sửa ấy...

- Em... a em xin lỗi cậu ạ! Nhưng cậu chủ à...

Chặn miệng cô bằng ngón tay trỏ, cậu mỉm cười ma mãnh:

- Ta... có một cái tật... đi tắm không bao giờ mang theo quần áo...

- Hả?

Chẳng mấy chốc khuôn mặt Du Du đỏ bừng.

Khò thân á!

- Nếu cô muốn ngắm ta... trong tình trạng đó... Ok thôi!

Chỉ nghe cậu chủ nói một vài từ, Mộc Du đã hiểu rõ sự nguy hiểm, nếu tiếp tục ở trong căn phòng này, thì...

- Vậy thì em xin phép a!

Quay ngoắt đi. Cậu chủ cười, mắt nheo lại, cầm chiếc khăn tắm mềm, bước vào phòng.

Trong lúc đó, cô hầu nhỏ ngoan ngoãn xuống bếp làm bữa sáng.

...

Cầm trên tay chiếc đĩa nhỏ có hoa văn chạm trổ cầu kì, cô run bần bật, đứng trước phòng cậu chủ mà phân vân. Cậu tắm xong chưa nhỉ, lỡ đâu vào mà bắt gặp hình ảnh 18+ thì... huhu giết cô đi còn hơn!

Khẽ khàng mở cửa, rón ra rón rén, cậu chủ đang ở trong phòng, từ từ cài nút áo somi.

Lia mắt nhìn xuống, mặc quần rồi a!

Đặt đĩa lên bàn. Cô bỗng giật mình, nghe tiếng phàn nàn từ cậu chủ:

- Nước lạnh lắm!

- Em xin lỗi cậu!

Ngồi xuống sofa, cậu nhìn thứ trên đĩa, nhú mày.

- Cái gì đây?

- Bánh mì nướng a!

Khuôn mặt cô nở nụ cười tươi hết cỡ, cô thề, cô xin thề là từ bé đến giờ chưa từng làm món gì ngoài mì tôm. Bánh của cô, tuy hơi khét một chút, nhưng vẫn ăn được phải không?

Nhưng cậu không nghĩ như cô, tức tốc phi đôi bánh mì vào khuôn mặt nữ hầu gái, bực tức:

- Khét sắp thành than như vậy, cô còn cho ta ăn được sao?

Chiếc bánh từ từ trôi xuống, cô dùng tạp dề vội hứng, rồi cho vào đĩa.

Cậu chủ thật hư, thật lãng phí, chẳng coi cô ra gì hết a!

Đôi tay thô bạo cầm cả vật siết chặt. Sắc mặt cậu tái một chút, người hầu này, một khi cả vật vào tay cô thì cũng lập tức biến thành dây thừng.

- Cô đã từng thất cả vật bao giờ chưa đấy?

- Em biết thất mà!

Hôm nay lão quản gia có tâm trạng hỗn độn.

Vui vì đã xem hết những ca khúc của Ân Ân.

Buồn vì nhìn thấy chiếc cà vạt trên cổ cậu chủ Oppa, trông giống cái thòng lọng lừa.

Mở cửa xe cho cậu, xe rất đẹp, một chiếc Mercedes màu đen.

Cậu bước lên xe, cô loishi định lên theo thì bị cậu đẩy xuống.

- Ngừng hoang tưởng đi, xe của chủ, sao có thể cho người hầu ngồi?

Nhìn bóng xe chạy vun vút, Mộc Du bấm môi kìm cơn tức.

Cậu chủ đẹp, nhưng không tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thầy Giáo Đập Chai A~

Cô mỉm cười vẫy vẫy tay chào bác xe ôm. Bác tốt thật đó, hi hi, còn xách đồ hộ cô! Mà bác cũng ngoài năm mươi rồi, xem ra còn ngầu hơn cậu chủ nữa.

Ngược ngược lên phía trước, Mộc Du thấy một tòa nhà, bé và tối tăm vô cùng. Học viện của cô đây ư? Buồn quá à... đúng là chỉ được tiếng chứ chẳng được miếng...

Cô bước trên con đường gỗ ghé những viên gạch lát. Khuôn mặt ngược lên trời, đôi tay ôm bọc đồng phục cùng một ít vở học.

Lên phòng quản lí, cô gõ cửa nhẹ nhàng.

- Chào em!

Đó là một bà giáo, bộ đồng phục giáo viên, chiếc kính mỏng và mái tóc búi.

- Em chào cô ạ! Em là Hạ Ninh Mộc Du...

- Ủ. - Mắt bà cô vẫn không rời máy tính- Em là người hầu bên JB đúng không?

- Dạ vâng.

- Ủ, vậy thì đáng lẽ em phải có chứng chỉ rồi chứ! JB không phải là một tập đoàn hạng nhất, nhưng chí ít cũng rất khắt khe trong khâu tuyển chọn người ở, thiếu gia Minh Thiệu Vũ cũng phải qua rất nhiều cửa.

- Em biết. - Uốn cong cong lọn tóc mai mềm, đó là một thói quen của cô, mỗi khi tự mãn hay sung sướng - Nhưng lão quản gia suy cho cùng cũng chỉ là một tên mê gái...

- Tôi rất thích thái độ của em, khá là tinh ranh và tự tin... ông bạn già của tôi không qua được em cũng phải.

- Vâng.- Đôi môi Mộc Du hơi hơi cong lên, khuôn mặt đắc ý vô cùng - Nhưng là ông ấy không qua nổi Phạm Kiều Ân.

- Thôi được rồi, một hầu gái chuyên nghiệp không thể rề rà trong việc ngồi lê đôi mách, em hãy cầm tập tài liệu kia đi, đó là giáo trình sơ bộ về nấu ăn và may mặc thiết kế. Nhưng người hầu cũng cần một chút kiến thức căn bản... em biết tiếng Anh chứ?

- Một chút thôi a...

Bà giáo chỉ vào cánh cửa gỗ khá to ở góc phòng:

- Tôi cần kiểm tra một chút, kiến thức tiếng Anh của em... Em vào đó mau đi, thầy đang chờ.

- Dạ vâng ạ!

...

Khoác trên mình bộ đồng phục nữ sinh với chiếc nơ bướm trên cổ, Du bước ra khỏi căn phòng gỗ sồi, thờ thật mạnh. Lau lau mồ hôi vẩn trên trán, bà giáo gật đầu chào rồi chỉ tay ra cửa, vội bước vào căn phòng nơi cô vừa đi ra.

Mộc Du gần như gục xuống.

Đó... đó mà là giáo sư ư?

Chết mất thôi a... Đẹp trai quá à! Để cô nhớ lại xem nào, anh ý có nói là mới hai mươi tuổi, đáng sợ thật đấy, cô vẫn nhớ mái tóc vàng lãng tử, giọng nói mang nét Tây và đôi mắt màu nâu cam. Hắn là con lai. Vừa đẹp giai vừa giỏi, mới hai mươi tuổi đã làm quan to rồi, cô thích, cô thích a!

Mơ màng bước trên dãy hành lang, cô ngược ngược nhìn những bức tranh đóng khung. Những phong cảnh, bầu trời nhuộm tím ở Paris, thảm lá phong dày đặc ở Canada, và núi tuyết Fuji trắng xóa nơi Nhật Bản. Về đẹp thật đấy, những bức tranh đều rất có hồn...

- Cô học trò mới à, lang thang ở đây làm gì thế?

Cô quay ngoắt đằng sau lưng, thầy giáo đẹp trai!

- A... em chào giáo sư ạ!

- Ủ, giáo sư chào em.

Anh hơi buồn cười một chút, cô bé này sao cứ thích giáo sư này nọ, anh chỉ là một sinh viên khoa Sư phạm đang thực tập thôi. Khuôn miệng nhát thời cong lên thành vầng bán nguyệt, đôi mắt sáng màu nheo lại.

- Giáo sư lên lớp à?

- Không, giáo sư kiểm tra em xong, qua văn phòng một lúc rồi về thôi, hôm nay giáo sư không có tiết. - Anh cố ý lặp lại mấy lần từ 'giáo sư' liền để trêu tức cô gái ngốc nghếch.

Mộc Du ranh ma cười hinh hích, cơ hội trời cho đã đến!

- Hôm nay em chỉ đến kiểm tra một chút, cũng không phải học gì cả. Giáo sư có thể đi cà phê với em chút được không, em cảm thấy bản thân có chút không tự tin về tiếng Anh, mà có vẻ môn này cũng khá quan trọng... giáo sư à, giúp em đi, một chút thôi!

Nhìn cô gái đã mười tám tuổi, học lớp mười hai mà lí lựu như trẻ con, anh nhát thời không thể từ chối, trong lòng cảm thấy cô học trò này có chút thú vị. Mà anh cũng đang khát, buồn ngủ nữa.

...

- Uôi, bố anh Will là người Mỹ á?

Có chút tức cười trước điệu bộ há hốc của Mộc Du, Will nhe răng, gật đầu.

- Thảo nào anh giỏi English thế, tóc lại còn rất đẹp nữa!

Được con gái khen, anh ngượng ngùng gãi đầu, khuôn mặt đỏ lựng, từ bé anh đã bị bệnh đấy rồi, hay ngượng ý mà, chẳng hiểu sao ông trời đáng ghét còn ban cho anh cái mặt đẹp trai, suốt ngày được con gái khen thôi, sướng thì sướng, nhưng bệnh tái phát là y như rằng lại...

- Em đừng pha trộn tiếng Việt với tiếng Anh. Không tốt.

- Vâng... Em biết rồi...

- Mà... - Will khuấy khuấy cốc cà phê đắng lịm người, hút một hơi - Rõ ràng em gọi anh ra để hỏi bài mà. Từ này đến giờ toàn hỏi chuyện linh tinh, bố anh là ai, con chó nhà anh lông màu gì... Hay em là thám tử hả?

- Ủ ha... - Mộc Du gãi đầu gãi tai. Mục đích của cô là tìm hiểu về chàng mà, cuộc đời cô yêu nhất là trai đẹp, ghét nhất là học. - Em nói thật với anh chứ, em chẳng thích học đâu!

- Thế gọi anh ra đây có chuyện gì nào?

Giọng anh ngọt như nựng trẻ con ý. Cô đành thú thật, rằng cô là một đứa mê trai đích thực, và cô cực kì thích cái vẻ đẹp của anh.

Anh cười như được mùa khi nghe cô nói câu cuối.

Ờ, chẳng hiểu vì lí do gì mà cô cũng cười theo.

Tự dưng tiếng chuông điện thoại cắt ngang tiếng cười hai người. Cô đưa lên tai.

- A lô? Về đi tập với cậu á? Vâng em biết, bai cậu a!

Cô vội vã cầm túi sách vở chạy đi, không quên để lại một nửa tiền nước.

Will mỉm cười, uống nốt cốc cà phê dở, đề tờ tiền đô lên những đồng bạc lẻ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nóng Mắt Quá À!

Cô phóng như điên đến phòng tập gym

California Fitness And Yoga Central.

Rất to! Đi đi lại lại toàn trai đẹp sáu múi a!

Nóng máu quá à! Hầu cậu chủ thiệt là tốt, ngày nào cũng được đi ngắm trai. Lalala...

Hạ Ninh Mộc Du cảm thấy rất yêu đời a... cho đến khi thấy bộ mặt sầm sì của ai đó...

- Hãy cậu chủ!- Cô làm động tác nghiêm chào, tay chân run bần. Cậu nghiêng răng:

- Có ai nói cô cảm tình con rùa chưa hả? Ta thực sự không hiểu tại sao cô được chọn nữa.

- Tại vì em siêu a!

- Siêu con khỉ mốc! - Cậu tức tối hừ mũi, đưa tay lên sờ vào chiếc khuyên nhỏ - Cô lại đi ngắm trai đúng không!?

- Ồ sao cậu biết ạ! Á à cậu theo dõi em nhá! Thảo nào chị nhân viên phục vụ em thấy cao to y hệt đàn ông..

- Lộ rồi nhé! - Cậu cười khẩy. Cô hơi run một chút, giọng cậu khá là đáng sợ, nhưng xong lấy lại bình tĩnh, cô vênh cái mặt lên:

- Không bánh bèo là được rồi a, cậu làm gì kinh vậy, cậu ga tô với em vì không được công khai ngắm trai à?

Cậu nghiêng răng, bóp mũi cô:

- Cho chết luôn đi!

A a đau quá! Nhưng cô là ai cơ, là một con gái cổ chấp vô cùng. Cho nên mặc dù chảy hết nước mắt, cô vẫn cố gắng xì, a ta xì a, xì xì xì...

Cậu chủ, chẳng hiểu sao bỗng dưng có một linh cảm không lành.

Trả lời cho câu hỏi đang chạy trong não, một mùi thoắt xộc đến, và cậu thấy bàn tay đang dính một chất gì đó, nhom nhóp.

What the hell? Nước mũi!!!

Vội bỏ tay khỏi cái mũi ướt kia, cậu hốt hoảng, tay quơ quơ lau vào áo cô. Nhưng cô cũng chẳng quan tâm nữa, thờ hồng học như người chết đi sống lại, mặt tái nhợt, đồng thời ôm bụng, vừa xì mũi vừa rặn rầm khó lắm đấy chứ đùa à?

- Cô bản thể hả Hạ Ninh Mộc Du?

Cậu gất lên, khuôn mặt trầm tĩnh nhả lại. Giọng vô cùng bức bối, nhất thời cao lên một tông.

- Ai mới là người bản ở đây? Sao lại bôi nước mũi vào người em? Thế mà cứ tưởng hoàng tử họ Minh nổi tiếng hào hoa thế nào...

Môi cô trề ra, làm ra vẻ vô cùng thất vọng.

Minh Thiệu Vũ bức tức vô cùng, tay nắm chặt, gân xanh nổi lên.

Từ bé đến giờ, cậu muốn đám ai thì đám, không hề kiêng nể dù là phụ nữ hay đàn ông. Huống chi cô là người hầu của cậu, trên tai gắn chiếc khuyên y hệt cậu, bất cứ cái gì của cô chẳng là của cậu, điều đó khỏi bàn cãi.

Cho nên, ngay cả sau này cô lấy ai làm chồng, cũng một tay cậu quyết định. Người hầu mà, vị trí của cậu chủ tại lễ đường có khi còn cao hơn phụ mẫu.

Nhưng mà nhìn cô như vậy, cậu chẳng có hứng, cô là con gái, con gái liễu yếu đào tơ, tuy lấm mồm nhưng cũng sẽ lăn ra sùi bọt sau một đám của cậu, mà vì nữa, cậu không muốn ngồi tù.

Suy nghĩ phức tạp vô cùng, song để hả con giận, vị nam tử dùng đôi tay mình cuốn một vòng tóc cô gái. Cô hét lên vì đau, tóc rối như tơ vò, cái đầu cô trông y cây nấm, xoắn xoắn vào tay cậu rất khó chịu. Cô cố giăng đầu mình ra, cậu hả hê cười khi, nữ nam hết tức giận, người hầu lão toét, nhận lương chỉ để phục vụ cậu mà còn dám mạnh miệng. Nhưng thôi ta là đại nhân, ta không thêm chấp người, trán cậu giãn ra, tay từ từ tháo tháo khỏi lộn tóc dài.

Trên tay cậu hiện lên rõ mồn một, những nốt nhỏ li ti màu trắng. Nhưng mà không bức, cậu vò vò đầu cô gái nhỏ:

- Gọi đầu đi nhé!

Cùng lúc huấn luyện viên đi đến, cậu cầm chai nước nhỏ rồi phẩn luân, để lại Mộc Du bức tức đang bốc hỏa.

Cô muốn nghỉ việc, cô muốn nghỉ việc a!!!

Nhưng mà không được a, từ lúc hầu hạ cậu cô được gặp bao nhiêu trai đẹp, có khi sau này sẽ yêu được tấm chồng tốt, cũng là nhờ công việc này.

Thôi, cố lên ta oi.

Nhưng mà sao buồn quá!

...

Cậu chủ vừa thay xong quần áo tập, ra ngoài thấy ngay một con bé đang say sưa ngắm anh chàng áo cam ngầu vải đạn.

Có chút buồn cười, cậu đi ra trên chóc:

- Gọi đầu chưa?

Cô nàng đang say mê, bay bổng giữa chín tầng mây thì bỗng bị một giọng nói kéo tụt vấy xuống. Cô quay sang phòng má:

- Cậu hâm!

- Chửi ai hâm?

- A... em hâm!

- Không chỉ hâm mà còn xấu xấu bản bản, chắc chắn ề!

Nghe cậu trù ẻo, Mộc Du bực tức quay đi, thà đi ngắm trai đẹp sướng hơn a!

Nhưng một lúc sau, đi loanh quanh cả khu tập rộng lớn mà chẳng thấy ai đẹp bằng cậu chủ nhà mình.

Thôi thì ế, nhưng cô vẫn muốn ngắm.

Quay lại, mặt núp sau cây cột trụ to uyển, mắt cô len lén nhìn. Cậu nằm ngửa, gập người lên xuống, cơ bụng rất săn chắc a, chẳng được ngắm nhưng chắc chắn thể , biết là cậu tập thể hình nhưng không bị cao to đen hời, đúng là vẻ đẹp hiếm có.

Ngắm lâu thật lâu, ai dè cậu phát hiện ra, ngồi dậy lau mồ hôi rồi lòi cô một mạch đến cái máy tập.

- Chạy mười lăm phút cho tôi, ngắm ngắm cái gì?

Uỳnh! Từng tiếng nói nhẹ nhàng của cậu như sét nổ ngang tai.

Cô đứng lên máy, chân run run nhìn cậu đẩy công tắc.

Đau khổ quá đi!

Mồ hôi cay xè mắt.

Nhưng mà a, buồn, kệ đi, bên cạnh cô là cậu đẹp trai, làn da động mồ hôi, chạy thực mạng bên cạnh.

Sướng vải hàng, ngắm công khai như vậy, còn gì sướng hơn?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ông Chủ Bụng Phệ Cực Tốt A~

Mười lăm phút chạy bộ!

Các bạn tưởng tượng đi. Hãy tưởng tượng đi!

Mười lăm phút!

Và cậu chủ Minh Thiệu Vũ chơi rất ác, tận 15km/h.

Hư cầu chưa anh em! Hư cầu vãi.

Nhưng nhờ ý chí của mình và vẻ đẹp giai của cậu chủ, Mộc Du đã hoàn thành, xuất sắc nhiệm vụ.

Vỗ tay nào!

Hầu gái lần đầu tiên ngồi xe Mercedes, sung sướng vô cùng. Nệm êm thật đấy, lại còn có rất nhiều tạp chí, cùng hộp sữa Milo to tướng. Hi may quá cậu cho ngồi cùng, không thì vỡ mồm con chó xôm.

- Ngồi dịch vào đi. Con gái con nứa, khép chân vào cho nó gọn gàng ý tứ một chút.

Cậu chủ ngồi bên, miệng không ngừng cắn nhai, cô mà không ngấm trai đến nỗi chọc vào bà vợ "tổ kiến lửa" của thằng áo cam mốc đít thì có phải tôi đã một mình một máy điều hòa rồi không? Đáng ghét, cái miệng kia, chu mỏ uống hết sữa của cậu rồi, đó lại còn là ống hút bốn chiều...

Cậu nghe tiếng rít ống hút mà bực bội giận cá chém Mộc Du:

- Cô bắn quá, mùi mồ hôi... chẹp chẹp bắn hết xe rồi!

- Cậu nhìn lại mình đi, giới oi vừa hôi vừa bắn, mà tại ai em mới ra nông nỗi này? Ai là người bắt em chạy 15km/h trong vòng 15 phút? Ai là người cấm cản em ngấm cậu, bắt em đi ngấm trai bóc tem hả!?

Cậu chủ lặng thinh. Rút điện thoại ra, cậu cười gian xảo nhấn một cái tin chỉ có vài ba dòng, nhưng chắc chắn nội dung của nó sẽ khiến người hầu của ai đó hoảng hốt.

Mu ha ha ha ha ha!

Về đến nhà, anh Thiệu Vũ fake loại một chạy đi cất xe. Cậu vào nhà. Người hầu làm việc người hầu, không xô bồ đi ngấm trai, chiều nào cậu chả đi tập, ai cũng quá quen với hình ảnh cậu.

Ừ thì cậu đẹp trai a... nam thân a... nhưng mà người hầu nhà này ai cũng max cấp miễn dịch với trai đẹp hết rồi.

Cậu lên phòng tắm. Cô chẳng dám vào, nhớ nụ cười quỷ dị cùng lời đe dọa hồi sáng là cô run hết cả mình mấy a. Cô cũng tiện thì tranh thủ lên căn phòng cô gọi là "tổ âm oppa" của mình, chắm vào bức tranh đầu giường một cái mụn.

Cô đã tự hứa với bản thân rằng, cứ khi nào bực tức với cậu chủ thì sẽ vẽ vào mặt cậu một cái mụn.

Mụn thật to trên mũi này, cô tô tròn tròn, mụn đầu đen nha cậu chủ! Khi nào cậu ngoan a, em sẽ nặn mụn cho cậu. Hì hì!

Tắm xong xuôi, mặc bộ đồng phục chặt kín, cô chạy xuống dưới nhà.

Người hầu trong nhà, các chị hối hả chạy qua chạy lại, người cầm bát người cầm dao đĩa, chẳng biết đâu mà lần.

Cô chạy vào nhà bếp, vỗ vỗ vai anh đầu bếp, xoa bụng:

- Anh Trần à, tối nay ăn gì vậy, em đói rồi!

- Mộc Du không biết à, hôm nay cậu bảo anh không được nấu cơm.

- Ồ thế nhện à? - Du xì mặt, cả đời cô chỉ được ăn mì gói, hôm qua vừa tới đây anh Trần đã làm cho món cupcake, người ta bảo con đường tình yêu nhanh nhất là đi qua dạ dày nên mới có một ngày mà Mộc Du đã rất quý anh. Vậy mà hôm nay đã nói không nấu cơm, cậu chủ chơi đùa cô rồi - Thôi vậy, em vừa chén một cốc sữa của cậu rồi, không cần nữa, em lên phòng.

Bạn cũng sẽ thích Tôi sẽ thay cả thế giới yêu em By _MeoQuy_ 4.5K 583 Bạn Cùng Phòng Của Tôi Là Con Trai !!! *Qh!* By MollSerichestor 4.8K 431 Anh Trai Tôi Là Sắc Lang By Du_Coin 4.9K 436 Tên hotboy đáng ghét!!! By foolfish2202 17.9K 891 Chàng trai "Trong Sáng", yêu anh!! By kemhanhnh 7.2K 600 Bạn Gái Tôi Là Du Côn ! (TẠM DỪNG) By NaaLeee 20.3K 1.7K Em là của tôi.Mãi mãi là của tôi. By ChBoiLinh 23.9K 867 - Du à, em lại không biết à, hôm nay ông bà chủ về đó, cậu ra lệnh em phải nấu bữa tối. Bà chủ thì đang ăn kiêng nên chẳng chén nhiều đâu, cậu thì ăn khá ít, riêng ông chủ ăn rất nhiều, em phải làm vừa lòng ông. Đây, anh nấu xong canh ăn kiêng và nước cam cho bà chủ rồi, em cố lên nhé!

Anh đầu bếp quàng chiếc tạp dề vào cổ Du Du.

Hả, cái gì cơ? Anh Trần à, đừng bỏ em!

Chưa bao giờ cô níu kéo một người như vậy.

Không phải chứ?

Thôi được rồi.

Chặt thịt bò ta chặt thịt bò...

Nhặt rau nè, nhặt rau nè...

Ta nấu cơm a...

Cuối cùng cũng đã xong! Cô hí hửng hí hửng nhìn mâm cơm nhỏ nhoi của mình. Ay da, ta phục ta quá đi mất thôi!

- Hey Mộc Du! Em bụng cơm ra đi! Ông chủ đợi nè!

- Vâng tỉ!

Cô mỉm cười chạy ra ngoài. Bàn ăn gọn gàng, dao nĩa sắp xếp đầy đủ. Chỉ còn thiếu đồ ăn nữa thôi!

Mặc nguyên chiếc tạp dề, cô đứng trước bàn ăn.

Ông chủ rất phong độ, đầu tóc lóc. Đặc biệt, ông có một cái bụng rất bự a! Không sao cả, mẹ cô nói rồi, bụng bự là biểu tượng của sự quyền lực.

Bà chủ xinh đẹp ngồi ngồi, khuôn mặt thanh tú và một ít nếp nhăn. Dáng vẫn còn chuẩn, tuy hai vợ chồng là vậy nhưng đứng với nhau hẳn vẫn rất đẹp đôi a!

Cậu chủ mặc chiếc sơ mi mỏng, hehe, khuôn mặt hoàn mỹ như vậy mà vẽ thêm một cái mụn lại vô cùng xấu xí.

- Chào con. - Ông chủ mở lời trước. - Ta là bố thằng Vũ. Hôm nay con muốn đãi ta món gì đây?

- Hạ Ninh Mộc Du, đừng làm ta thất vọng. - Cậu chủ mỉm cười, giọng điệu thờ ơ, ánh mắt gian xảo.

- Con gái xinh quá! - Bà chủ mặc áo màu hoa hiên, thảo nào bà hiền thế, bênh cô chăm chặt:

- Minh Thiệu Vũ! Ăn nói kiểu gì thế hả? Con nhìn xem, Du còn bé hơn con nữa, đã biết đi kiếm tiền rồi.

- Thôi mà em...

- Đấy, ông cứ chiều nó...

- Con đãi ta món gì đây?

Ông chủ lảng đi. Không thể để thằng con cưng của ông bị mẹ tép dít được. Bà xã phụ nhân nổi giận âm ỉ, cốc vào cái đầu trọc lóc của ông. Mộc Du bụng mâm ra, bụm miệng cười, đặt lên bàn:

- Đây ạ! Con mời phu nhân, lão gia và thiếu gia thưởng thức tự nhiên!

- Cô không đi ra làm sao mà tự nhiên được?

Cậu chủ đá xéo. Cô chẳng thèm liếc lấy một cái, xới cơm vào bát ông bà chủ. Múc canh cho phu nhân, cô cười nhạt:

- Em biết là lúc nào cậu cũng xia xới em, ăn thì ăn đi!

- Rồi!

Bà chủ nhẹ nhàng xúc cơm. Ông chủ lạng thỉnh. Cậu chủ luôn mồm:

- Xem đi ba, ai lại nấu ăn cái kiểu này, thịt gì luộc bã lại còn bạc nạc, rau thì toàn ngọn non lại còn có một nhúm, cơm thì nhão nhoét. Cô làm ăn gì vậy hả Mộc Du? Nấu từng này mà ba người ăn, nhà tôi đâu thiếu đồ? Rốt cuộc cô có đủ sức phục vụ tôi không?

Du lặng im, cuối cùng cũng là cậu quá đáng, chỉ được cái mặt đẹp thôi!

- Im lặng, là không đủ sức. Ok, ta cho cô nghỉ!

Cô tái mặt, đã hứa với cha mẹ sẽ chung thủy với nghề này, bây giờ trở về thì mất mặt chết.

Nhưng tiếng nói hùng hồn của ông chủ bụng phệ đã cứu cái danh dự của cô.

- Im đi Minh Thiệu Vũ!

Cậu chủ giật bản mình. Cả đời ba cung chiều cậu, chẳng bao giờ nằng nệ một lời.

- Ba à, nhưng cô ta không làm được thì thôi chứ!

- Con biết không, ngày bé nhà ba nghèo lắm, thịt thì chẳng được ngon lành gì, còn gạo, có ngày bà nội đi kiếm mồi mà cũng chẳng có hạt thóc nào, vì muốn ba no nên phải lấy nước gạo mấy lần để cho nên bữa. - Bà chủ thuyết minh. Ông chủ nghen ngào tiếp lời:

- Mộc Du à, ngày bé ta nghịch dại lắm, muốn giúp mẹ nhặt rau mà nhặt toàn ngon non mon mơn, một mớ rau to đùng mà chỉ đủ một bát cơm. Con làm ta nhớ tới bà...

Rồi ông quay sang Vũ, răn đe:

- Con bé là một người hầu giỏi đấy, không có phép của ba thì cấm được đuổi, nghe chưa?

Rồi ông chủ vục đầu vào bát, ăn hùng hục.

Cậu chủ day nghiêng nhìn cô. Muốn đuổi con bé rắc rối này mà cũng không được.

Cô mỉm cười ngạo nghễ. Đừng nghĩ tôi dễ bắt nạt nhé, cậu chủ Minh Thiệu Vũ!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đùng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nổ Bếp!!!

Xoay tròn tay.

Cô rửa bát. Thánh hậu đậu đang rửa bát đây mấy chế ơi!

Nhưng cũng thật may là không vỡ cái bát nào cả. Cô vẫn vợ suy nghĩ, cậu ghét cô rồi, ừ thì thế, tại cô hư quá làm cậu tức, vốn dĩ cậu đã ghét cô rồi mà, ghét cậu quá... ai bảo muốn đuổi cô, thế là thành đứa con hư trước mặt bố mẹ.

Bỗng... choang!

Cô nằm xuống giường. Thu dọn bát đĩa thế nào mà bị cả một vết cứa sâu hoắm thế này... đau, xót... dán tạm chiếc urgo vào ngón tay, cô ngồi vào bàn, từ mai bắt đầu đi học rồi!

Hồi hộp thật đấy, giống như ngày cô mới vào lớp một ở trường tư thực, mẹ dắt cô vào trường, cô sợ hãi vô cùng, phọt hết cả nước trên lần dưới... nhưng sau khi thay quần cũng giữ lại bình tĩnh, tại vì thấy chủ nhiệm của cô trẻ đẹp lắm nha, lại còn chưa có người yêu.

Từ đấy, ngày nào cô cũng dậy sớm lựa bờm.

Nhớ ngày ấy bánh bèo thật đấy... nhưng giờ hết rồi. Chỉ có điều... cái tính mê trai a, nó là vĩnh cửu.

Cô cầm điện thoại, tí toáy nhắn tin cho ông thầy lai:

- "Anh ngủ chưa?"

Mông lưng chờ đợi, chuông ting ting, cô sượng, anh hồi âm à?

- "Ngủ sớm đi, mai còn phục vụ tôi. Nhớ mặt nhau đấy! Tí tuổi đã nhắn tin với trai..."

Tin nhắn từ Cậu chủ cái bang.

Huhu em biết rồi mà! Cô cầm dây sặc, ngồi lên giường đi ngủ.

Nhưng sao cậu biết cô nhắn tin chat chit giữa đêm khuya nhỉ?

Cô đâu biết cậu đang ngồi chơi LOL, chỉ là nhắn bừa thôi, không biện minh tức là thú nhận. Tính con bé cậu lạ gì...

...

Lalala... ngày đầu tiên đi học, em dắt em tới trường...

Độc ác thật đấy! Cậu chủ không cho cô ngồi cùng xe, còn nói thể lực cô yếu, đi bộ cho khỏe.

Huhu... Cậu chủ hư đồn a!

Cô vào trong trường, lần mò tấm bảng tên. D... D ... Đây rồi!

Lớp 1E? Nghe cứ như kiểu... học sinh lớp một đi nhận lớp ấy! Không được đâu, vừa vào lớp một đã có một thằng cu bê đê giật quyền ảnh Exo của cô rồi, không được!

Nhưng... cậu chủ Minh Thiệu Vũ... còn đẹp trai hơn nữa... mặc dù xấu tính.

Thôi kệ! 1E thắng tiến.

Lò dò lên tầng, ngồi vào bàn. Lớp học to rộng, chỉ có mười hai học sinh, xung quanh là các dụng cụ hỗ trợ như chảo, lò nướng, máy may... Mọi người xôn xao đến bất chuyển. Thân thiện thật đấy!

- Mình là Hạ Ninh Mộc Du.

- Ồ... sau này bạn có mong ước được hầu trong nhà nào không?

- À.. JB Company bạn ạ.

Mong ước? Vào nhà nào làm việc? Cô có sẵn rồi còn gì, biệt thự thuộc nhà JB, cậu chủ Minh Thiệu Vũ. Dù xấu tính thế nào, nhưng cô luôn xét ngoại hình trước tiên.

- JB?- Bọn bạn nhìn cô khó hiểu.- Chủ nhà đấy là gái hay trai nhỉ? Mình có nghe qua, nhưng mà...

- Mà ngu thế, Minh Thiệu Vũ.

- À... Thế chắc bạn cũng sắp phải đối đầu với nhiều người lắm.

- Không - Du Du mỉm cười đáp trả ánh nhìn thô lỗ của mọi người - Mình vốn dĩ làm trong nhà đó.

- Hả? Uôi chưa có chứng chỉ mà đã... chứng tỏ là bạn phải giỏi lắm!

- Ủa thì... chắc là...

...

- Hôm nay chúng ta sẽ học về món chiên...

Mộc Du ngơ ngẩn, bếp gì hiện đại thật đấy, cô vẫn mãi không lên là thế nào?

Thôi vậy, cô dùng bật lửa, châm lên.

Sực nhớ đã bật bình ga lên, muộn rồi...

Bùm!

Bếp nổ, cô giáo và các bạn nhìn cô như sinh vật lạ. Thật may, vụ nổ không to lắm, chỉ làm toàn bộ bán kính hai mét xung quanh cô lấm lem và bếp hồng hoàn toàn thôi.

Lên phòng giám hiệu. Chi phí tổn thất là 7 triệu, cô sẽ tự trả, nhưng mà nhiều quá, lại còn bị đình chỉ học nữa, làm sao bây giờ? Haizz... Cô quản lí nhìn cô với ánh mắt mang chút thất vọng, người hầu kiểu gì đến bật bếp cũng không biết, thật sự... kém cỏi.

Đi ngang qua hành lang, đến cuối thật đấy, cô để ý đã có thêm một bức tranh, một ngọn thác nhỏ, nó đẹp và mơ mộng hơn mọi bức tranh trước.

- Đẹp thật đấy... - Cô buột miệng.

- Cảm ơn. - Đó là một giọng nam trầm. Cô quay người lại, hự, có vẻ Cupid lại tiếp tục bắn tên vào trái tim đã tua tủa đạn của cô.

- Hi... - Cô cười gượng gạo. Nam thần này không giống những nam nhân cô từng biết, vô cùng cao ngạo và... và có một chút thâm trầm trước tuổi.

Cái từ này người ta gọi giản dị là già trước tuổi đấy các thím ạ!

Nam thần ngồi trên bậu cửa, mái tóc đen huyền hoặc, lon coca trên tay kêu "tách".

- Những bức tranh trên là cậu vẽ à?

- Ừ.

- Hay thật đấy. Mình cũng thích vẽ lắm, nhưng mà chỉ biết vẽ người thôi! Chứ về phong cảnh thì mình chưa từng... Mà... - Cô nói dở, bỗng thấy một bàn tay nhẹ nhàng lướt qua mặt. Là khuôn mặt cậu phóng đại, từng đường nét hoàn hảo.

- Khoan nói chuyện về vôi, cậu có biết rửa mặt không vậy?- Cậu vẽ về chỗ lem trên ngón tay. Nói đến chuyện này lại thấy bẽ tắc. Cô kéo cậu ngồi xuống, lúc này thì cũng chẳng cần biết đẹp xấu gì, ngồi kê tí ti.

- Thế là cậu sai rồi.

- Sai á?

Cậu ấy ngồi giảng liền tù tì, bật bếp thế nào, cho bao nhiêu dầu... Kinh thật, trai đẹp giảng lại ngấm hẳn vào đầu mới ghê chứ!

- Hiểu chưa?

- Ừ... cậu là giảng viên à? - Cô chống cằm. Cậu cười xòa:

- Tôi là học viên bên khối quản gia. Trần Hạo Thiên, vui được làm quen với cậu.

- Ồ... tôi là Hạ Ninh Mộc Du, mới chuyển vào học một ngày... nhưng chắc cậu đi du lịch nhiều lắm nhỉ... phong cảnh cậu vẽ đẹp thật đấy!

- Không, bình thường thôi. Nhưng tôi rất thích vẽ. Muốn học không?

Cậu ta PR lộ liễu thật đấy... nhưng trai đẹp làm gì chả đẹp a... cô gật đầu. Cậu hào hứng lấy giấy vẽ, đưa cho cô cây bút chì.

- Đây nhé, cậu vẽ tạm vườn trường mình vậy, đầu tiên là phác thảo, cậu vẽ nôm na hình dạng thôi, thấy cái cây kia không..

Cậu cầm tay cô, chỉ theo từng vị trí trên khu vườn nhỏ.

Chiều buông, một màu tím rất đẹp, nhưng cô lại quên mang màu nước mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mä!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Gaming Huyền Thoại Xuất Chiêu!!!

Xách cặp lóc cóc về nhà, mừng thật đấy, Hạo Thiên đã cho cô số điện thoại, lại còn cho ngồi vẽ nữa chứ. Hi nhưng mà tiếc quá, đáng lẽ cho cô ngồi kéo thêm cái mũi có phải thành siêu phẩm rồi không?

Cầm bức tranh hí hửng trở về biệt thự, trời tối rồi, cô bị đình chỉ học hai ngày. Gọi điện cho lão quản gia, ông bảo rằng trong hai ngày sẽ phải phục vụ cậu chủ ở trường. Trong hai mươi năm làm việc ở nhà này, việc người hầu không có chứng chỉ không tồn tại. Cậu chủ, có thể đuổi cô bất cứ lúc nào, vậy nên phải thật là chăm chỉ hiền lành, còn lấy lòng cậu, không thì... về ăn bám bố mẹ ư? Không đâu, nhục lắm!

Ai da, cô mệt mỏi về nhà, học buổi đầu tiên đã bị đình chỉ, quả thật, cô tự thấy mình rất rắc rối.

Thay nhanh bộ đồng phục hầu gái diêm dúa, mò lên phòng cậu chủ, sáng đèn ư? Hôm nay cậu không đi tập à?

- Hey cậu chủ!

Chẳng có tiếng đáp. Khinh nhau à, cô đã bức sẵn rồi, hậm hực bước vào phòng. Cậu chủ ngồi như trời trồng, trên tay là chiếc máy tính bảng. Game à? Rón rén lại gần cậu, cô hét thật to, làm cậu giật bắn, rơi luôn cái máy.

- Hâm à? Người ta đã thua rồi... bung của ta!

Mặt cậu hậm hực vô biên, khói xám bay bay trên đầu. Cô nhìn vào cái máy to bự, thờ hất ra:

- Xời, tưởng gì, đã over đầu!

- Ừ nhỏ... - Mặt cậu ngớ ra, trông ngớ thật đấy, hi hi. Chừa ngượng, cậu cầm lên, mặt đỏ như gấc - Thôi cô ra ngoài đi, ta chơi nốt rồi đi tắm.

- Mà cậu chơi cũng ngu thật đấy, game dễ thế mà không qua được. Là em nhá, em chơi đi chơi lại mấy hồi ngon ơ!

Mắt cậu chủ hoài nghi, không bao giờ, đây là minecraft chế độ sinh tồn, cậu mấy năm cung thủ còn không qua được. Mà cũng phải, đây là phiên bản mới, mà vốn dĩ cậu cũng chỉ quen chơi chế độ sáng tạo, sinh tồn là do thằng bạn thách mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, cậu đưa máy cho cô hầu nhỏ, chẳng để tâm cô vừa chửi cậu ngu, giọng khiêu khích:

- Giỏi thì chơi thử xem nào!

Ngồi xồm xuống nền nhà, hầu gái lướt lướt tay trên bàn phím.

- Đây nhé, cậu phải tạo thế này này. Giết chết con này... đây thấy chưa? Em giỏi vãi cậu nhi!

Ngẩng mặt lên, cậu chủ ngơ ngẩn nhìn cô, khuôn mặt kinh ngạc.

- Cô... biết chơi thật sao?

- Vâng? - Mộc Du bật cười giữa bộ dạng ngây ngốc, cô giờ tay lên - Em sẽ chơi hộ cậu, miễn trả công cho em 500.

- Không cần. - Môi cậu trề ra, rồi như sực nhớ một điều gì đó, cậu quay sang, lại gần cô, cười ma mị.

- Gì... gì vậy?- Buông máy, cô cảm thấy lạnh sống lưng... Ai da ngốc quá đi mà, lảng tránh ánh mắt vị nam tử, cô đứng bật dậy.

- Ngồi xuống đi. Cô... biết chơi Truy kích không?

Đau quá đi, cậu dí chặt trán cô, cô liền gật đầu.

- Giỏi đấy... - Cậu nói ngày càng nhỏ - Tạo phòng đi?

Tạo... tạo phòng?

Goặt đu điu mìn?

Cô ngượng đỏ cả mặt, cô mới chỉ mười tám tuổi thôi mà? Hóa ra, nam tử rất thích con gái chơi game giỏi, mặc dù mới quen một tuần cũng có thể...

- Cậu à... - Cô che mặt, hét tướng lên - Không được đâu!

- Vậy à? Tại sao? Hay tại cô sợ ta không đủ trình độ?

Lại còn trình độ nữa! Minh Thiệu Vũ cậu à, đang nghĩ cái gì vậy? Ai đã nhồi vào đầu cậu chủ của em những ý nghĩ đen tối đó?

- Thôi mà... - Khuôn mặt cậu thật thỏ con - Làm luôn cũng được!

Luôn á?

Cậu nghĩ gì vậy? Hạ Ninh Mộc Du hét lên, bằng tất cả sức lực của mình, lên gối. Cậu lặn ra, rên ri đau đớn.

- Cô điên à?

- Ai cho cậu nghĩ đen tối như vậy?

Cô thở hồng hộc, nhìn bóng dáng dài thượt của nam nhân lặn lộn trên sàn.

Nam nhân đen tối!!!

- Ý cô là gì? - Mặt cậu nhăn như mông khi - Ta bảo là tạo phòng cùng chơi Truy kích. Thuật ngữ chuyên môn, chứ... cô nghĩ gì vậy?

Cô bình tĩnh lại, sừng sốt vô cùng, và khi nhìn thấy cậu chủ rên xiết đau đớn, cô vội chạy ra khỏi phòng.

- Mộc Du!

...

- Lão quân gia oi...

- Không được đâu... cậu chủ bắt phải trừ lương con 20% rồi... Du à, cậu ấy kết tội con ám sát chủ nhân đấy. - Lão quản gia rầu rĩ nhăn trán - Cậu bảo là chẳng muốn ăn cơm con nấu nữa, con đã làm gì?

- Lên gối, hạ bộ.

- Trời ơi là trời... đó là bộ phận duy trì nòi giống đấy con hiểu không... JB Company có tồn tại được hay không là tất cả do nó quyết định...

- Nhưng mà cũng tại cậu chủ ấy. - Cô ầm ức - Cứ gây hiểu lầm...

- Con phải biết là chủ nhân nói gì cũng đúng con hiểu chưa?

Lão quản gia chẳng bênh cô gì cả. Chạy ra ngoài hiên, cô tí toáy nhắn tin cho hai nam tử tốt bụng mới quen.

Một lát sau, chuông báo tinh tinh.

Anh thầy giảng Inh lịch thì an ủi cô không ngớt lời. Hi, đọc mà cô cảm động vô cùng, tưởng như đang đọc ngôn tình sến súa.

Quản gia khóa trên, một lúc sau nhấn lại.

Chỉ là một đoạn ngắn tí thôi, vậy mà chậm hơn con người kia tận nửa tiếng đồng hồ.

- " Cô sai rồi. Làm lành với cậu chủ đi, và xin cậu thứ lỗi. Giờ sách chuyên đề tâm lý mục 5, cái mục chủ nhân tự kỉ ấy.

Trần Hạo Thiên."

Ai da, chẳng bênh cô gì cả, nhưng cũng ngầm chửi cậu chủ tự kỉ, Hạo Thiên thật hiểu cô.

Ngồi ngoài hiên một tí suy nghĩ, thấy mình sai thật đấy, làm cậu suýt không lấy nổi vợ, cô vội chạy vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Con Đã Đắc Tội Với Ông Trời U?

Du bị trừ 20% lương, cô rất buồn. Nhưng sau khi sáng suốt nhận ra mình có lỗi với cậu chủ đẹp trai, cô đã vội vàng chạy vào xin lỗi. Nhưng mà cô cũng chẳng hiểu nổi cậu là con trai hay gái nữa, trách móc không thôi, luôn mồm luôn miệng, làm cô nhức hết cả đầu.

Còn về phần cậu chủ, cậu bực đến mức chỉ muốn cưa chân con bé kia ra, không chơi thì thôi, cậu cũng chẳng cần, có sao lại hành hạ cậu co quắp cả một ngày như vậy! Hầu với chả hầu, cậu ghét cô! Nhưng vốn dĩ cậu chẳng thể đuổi cô, cô là một người gặp may liên tiếp, kể từ khi làm những món ăn kinh khủng cho bố mẹ cậu, bố đã dùng quyền lực của mình để ràng buộc. Nhưng không được, đối với cậu cô chính là sao chổi, nếu xinh đẹp một chút còn có thể chấp nhận, ai lại... Mà cậu thừa biết cô vào nhà này chẳng phải vì lí do gì mà là vì... ngoại hình của cậu!

Đã thế, cái con bé coi trọng sắc đẹp này, cậu sẽ cho nó biết thế nào là bản chất con người!

Chờ nhé bé con!

...

Ngày hôm sau, Mộc Du lùn cùn theo cậu đến trường. Cậu chủ tay dứt túi quần thần nhiên vô cùng, mặc cho cô hầu đằng sau xé cái cặp nặng chịch. Haizz, cô thờ hồng học như con lợn con, khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi ròng ròng nhìn trông kinh dị vô cùng. Cô cũng chẳng hiểu nổi, sách vở của cậu làm bằng kim cương hay đá quý mà nặng còn hơn thằng bé suy dinh dưỡng gần nhà cô.

Ghét ghê!

Lang thang trong trường nghèo nghèo như cái mê cung, sai chân cậu dài thật đấy, đi nhanh quá! Mà công nhận, cậu chủ của cô mặc cái gì cũng đẹp, đứng cạnh cậu mà giống như kiểu con cu li ý! Ồ, mà cô đúng là cu li thật mà! Nhưng cô biết, đằng sau cái vỏ bọc hào nhoáng ấy là một con người xấu xa. Tôi muốn nghỉ việc lắm chứ, ahuhu cậu chủ à, nhưng từ khi hầu cậu kiểu như tôi dính bùa hấp dẫn vào người ấy, quen được bao nhiêu trai đẹp..

Chắc là không nghỉ đâu...

Chắc thế...

Suy nghĩ hồi lâu, hồi tỉnh lại, cô vội nhìn quanh, ôi cậu chủ ơi... Qué á díu nào!

Chạy đi tìm cậu chủ, mệt thật đó, ai da, cô ngồi thụp xuống thêm cầu thang, lục xem balo cậu có gì uống không... ai ngờ, cái bao gạo cô vác hơn ba mươi phút lại chỉ có một ít sách giáo khoa và... hai quả tạ nặng kìa! Trời ạ, cô hằm hằm tức giận, xem ra không ổn rồi... mặc cho tiếng chuông vào lớp vang, liên quan đến cô ư, Mộc Du chạy điên cuồng tìm nam nhân độc ác kia.

Ngó quanh, đôi mắt tinh xạ của Mộc Du đã phát hiện một bóng nam đứng lấp ló trước cửa một phòng học.

Xem nào... đôi chân chạy điên cuồng lao lên tầng ba, nhảy xổ vào người nam nhân.

- À há, cậu đây rồi!

Chủ tờ đồng thanh, chợt nhận ra mình đang nằm chồm hổm trên người cậu, cô vội bật dậy, đằng hắng một chút. Cậu chẳng hề quan tâm, chìa tay ra:

- Đưa cặp đây!

Huyết sáo vu vơ, cô ngô nghê:

- Em vứt hết sách vở rồi, cậu cần cặp làm gì?

Mặt cậu tái xám, nhưng nhìn bóng lưng trĩu nặng kia, dám chắc chưa vứt một thứ nào cả, cậu thở nhẹ nhõm rồi nhún vai:

- Cũng được thôi... ta chẳng lo buồn đâu...

- Vậy thì tốt! Cậu rất có tinh thần lạc quan...

- Nhưng mà... - Cậu ừ ừ, mặt buồn rười rượi - Ta kẹp một danh sách bọn con trai trong đội bóng ở vở Hóa...

- Ừm... Thật ả?- Khuôn mặt cô tái xanh khắp khối- Các anh ý có đẹp trai không ả?

- Ôi dồi đẹp lắm, nhà giàu nứt đũa đổ quân!

- Ở thế thì em chưa vứt sách vở của cậu đâu! Đây nè... - Cô đưa chiếc cặp nhẹ không, cậu hốt hoảng mở cặp.

- Văn, Toán, Hóa, Sử... Đủ rồi, ta vào lớp đây, cô ở lại đứng gánh nước hộ ta nhé!

Chưa kịp thanh minh gì, cậu vội chạy biến. Cô nhìn hai thùng nước bên cạnh, đành vậy, cong lưng xách lên. Hự... nó còn nặng hơn hai quả tạ ban sáng nữa!

Chịu đựng cả một buổi sáng, cuối cùng cũng khiến cậu chủ động lòng thương, cho nghỉ cả một buổi chiều. Cô thật sự sợ hãi, gọi điện cho soái ca tóc vàng, ai da mấy ngày không gặp anh chỉ có thể nhắn tin gọi điện, làm cô thực sự nhớ quá! Thật may anh đang rảnh, nhận lời ngay...

Nhưng đến đi chơi cũng không được yên ổn nữa.

Cả một chiều cô cứ có cảm giác ai đeo bám, đôi khi cô ngó quanh quất mặt thất thần làm Will mấy lần phải ngó ý muốn đưa cô về nhà. Sau đấy không muốn anh lo lắng, cô không chú ý đến kẻ đó nữa. Lúc ấy mới phát hiện ra anh thực sự dễ thương cực kì, nói chuyện có duyên làm cô cười nở cả bụng. Đúng mẫu con trai cô thích.

Nhưng ngay cả lúc anh đã về, oan gia kẻ đó vẫn bám như đĩa. Gì đây?

Mộc Du cô đắc tội gì với ông trời mà xui luôn một ngày vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hàng Xóm.

Một môi trở về nhà, cô xơ xác, nhìn thảm thương vô cùng. Cũng chỉ tại tên oan nghiệt đó, thật sự quá rồi hơi mà, làm cô học tốc chạy về nhà, giữa đường còn va vào một con mèo khiến nó tức giận, cào cho sưng mắt. Nghiệt chúng, ta rửa cha mẹ mì!

Cậu chủ đang ngồi xem TV ở phòng khách, thấy cô vậy, cười hô hô. Việc đó cũng không làm Mộc Du tức giận bằng câu nói tiếp theo của cậu chủ:

- Ai da... tưởng Mộc Du thế nào... Đi hẹn hò với giai hay đi hót cút cho giai thế hả? Haizz... xấu mặt ta quá!

- Khụ...

Đang uống ngụm nước, nghe cậu chủ nói, cô suýt sặc.

Gì cơ? Hót cút? Đây, cậu lại làm cô nhớ lại, cái lúc chạy về nhà, cô dính sh** của một con chó con. Mẹ kiếp... chó mèo ở đâu cứ xô ra treu tức cô. Thật là bực quá mà!

- Ta đã bảo mà, ngoan ngoãn từ ngày hôm đó thì có phải bây giờ cô đã... Mà thôi, hi...

Cậu cười mĩa, đôi mắt thâm ý nhìn cô. Du Du bực bội vô cùng, rút điện thoại trong túi xách, hậm hực ném cho cậu chủ.

- Đây cậu xem, người ta đẹp trai khí phách ngồi ngời ngời thế này, rõ ràng hơn hẳn cậu. Ở nhà với cậu chỉ càng khiến tôi tổn thọ!

Cậu cười nhạt nhìn bức ảnh, một thằng cha tóc vàng, rõ ràng so về khí chất không bằng một nửa cậu, nhưng thôi kệ, con hầu bánh bèo của cậu... quen được một kẻ chỉ bằng một nửa thế này cũng đã là phúc tám đời.

Khoan đã, cậu nhú mày nhìn thằng trong ảnh, zoom lên... rõ ràng ở tai hắn có... Vết răng cắn! Muốn hỏi nhỏ hầu lắm, nhưng chột nhớ những gì nó làm với cậu... Cũng tốt thôi, nói cậu không bằng kẻ này, để xem...

- Trá. - Bình tĩnh đưa cho cô, cậu bình thần lên gác, về mặt sung sướng lắm.

Cô mặt nặng mày nhẹ vào phòng. Muộn rồi, cô cũng hết nhiệm vụ. Làm gì bây giờ?

...

- "Thiên à... Mình chán quá! Moa moa!"

- "Sao chán? Tôi đang bận. "

- "Bận gì?"

- Sửa bếp ga. Cậu rảnh nhì?

Ồ, có vẻ hơi ảo diệu một chút, giọng nói trầm vang bên tai nhẹ bằng. Cô giật mình nhìn chăm chú chiếc điện thoại màu cam nhạt. Rõ ràng không có tin nhắn đó mà, cô quay đầu lại, khóe môi giật giật.

- Th... Thiên! Cậu làm gì ở đây?

Thiếu niên ngồi trên bậc cửa, dáng người mảnh khảnh trông chênh vênh vô cùng, tưởng như cậu có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Trên tay cậu là một chai thủy tinh màu, cậu tu cạn sạch thứ chất lỏng bên trong, nụ cười dễ thương.

- Tôi chơi ở đây.

- Nhưng... sao cậu leo lên tận đây được?

Cô thắc mắc. Cậu tụt xuống, chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Nhà tôi sát vách nhà cậu. Hừm, tôi sau khi sửa bếp và chỉ định nhắn tin với cậu một chút, ai ngờ con nhỏ nhà bên cứ cười rú lên.

Mặt cô đỏ ửng.

- À... Kia là cậu chủ của cậu à?

Đi đến góc bàn học, Hạo Thiên mân mê những nét chì. Cô ngáy người ra, mãi sau mới lắp bắp:

- Ừm. Hi, là cậu chủ của mình.

- Hay nhì, có vẻ cậu ta mới dậy thì, khuôn mặt tuy tuấn tú nhưng... - Thiên hơi bối rối, chỉ những vết đen trên mũi - Cậu về bị lỗi à?

- Ừm. - Cô cười xuề xòa - Cứ cho là vậy đi.

- Mà cũng trùng hợp thật, nhà tôi lại gần nhà cậu đến thế.

- Ủ, trùng hợp. - Cô đảo mắt nhìn căn phòng mở toang đối diện. To rộng nhưng đơn giản và gọn gàng. Những bức tranh treo đầy tường.

Một căn phòng ấm cúng dễ thương.

- Cậu bị đình chỉ mà. Sao nhìn rảnh rỗi vui vẻ nhỉ?

- Minh hầu hạ cậu chủ từ sáng... rồi đi chơi với bạn.

- Bạn trai?

Cậu nheo mắt, cô gật nhẹ đầu rồi áp ứng:

- Sao cậu biết?

- Nhìn mặt. Thôi tôi về đây.

Thiên trèo lên bậc cửa, bật nhảy một phát sang cửa sổ bên kia rồi đóng sầm cửa lại.

Cô chẳng hiểu, cô đã làm gì sai.

Hôm sau, cậu ở nhà. Đau lòng thật đấy, cứ ngỡ là sẽ trốn được, ai dè sáng dậy đã nghe lão quản gia báo tin. Đúng là, sét đánh ngang tai!

- Cho dù không đi học con cũng phải đi gọi cậu chủ đi, ngủ nhiều rất hại sức khỏe. Buổi trưa con làm chút gì đó cho cậu ăn, phải thật đầu đủ calo nhé, chiều con nhờ bé Minh đưa cậu đi tập. Hôm nay lịch trình chỉ có thế...

- Ô, con biết mà... nhưng sao ông nói như thế hôm nay ông sắp đi xa vậy?

- Con nha đầu này... - Quản gia đỏ mặt - Cũng nhờ con, ta được ngồi vé danh dự của buổi off fan Kiều Ân Idol đấy.

Và ngày đó là... hôm nay?

Đùng... sét giữa trời quang!

- Ta đi đây... tạm biệt con!

Minh cô trong căn phòng khách rộng thênh thang, đôi chân không vững nữa, gục xuống.

Bình thường cậu đối với cô đã chả ra gì, mà hôm qua cô còn xi nhục cậu khí phách không có, chắc chắn đại thiếu gia sẽ hành hạ cô đến chết!

Cô phải làm sao đây? Đen đui tới vậy ư?

Haizz..

...

Khuôn mặt áp trên gối, dễ thương đáng yêu thật đấy, nhưng... Giờ này cô chỉ muốn cậu ngủ mãi mãi cho xong.

Cô cầm cây bông ngoáy tai, xoáy chặt vào tai cậu chủ. Cậu thân yêu à, hãy để em ngoáy cho cậu, ngoáy cho sạch đi, rồi nghe em gọi...

- Cậu chủ ơi~ Dậy đi~...

Con bé ngân nga thánh thót, tay không ngừng chọc. Cậu vẫn yên vị, cậu chịu đau rất tốt, nhưng đây là một khi cô không rên rỉ cái giọng chua loét của mình lên.

Vừa nghe thanh âm ngọt ngào kia, cậu ngồi bật dậy, ôm rịt lấy tai.

- A... Cậu chủ yêu dấu tỉnh rồi!

- Đừng rít nữa... buông tha cho tôi đi.

Cô méo xệch mặt, cậu chủ không thèm để ý luôn, nằm xuống, chống thẳng đít vào mặt cô.

Xin cậu đấy, cậu mà làm vậy nữa thì lão quản gia hét hét em mất. Dậy đi mà!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mì!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chân Lý Của Du.

Cô xuống bếp, lấy trên tủ một gói mì. Mì Omachi khoai tây, nhất cậu rồi đấy, ngày bình thường cô cũng chỉ dám ăn mì nấu lẩu, hôm nay dám bỏ ra tận hơn sáu nghìn mua mì cho cậu.

Quả thật cô rất thương cậu mà, có cậu không thương cô thôi.

Đổ nước sôi vào bát, cô đưa lên mũi ngửi ngửi. Thơm thật đấy, đây là món chuyên ngành của cô luôn rồi, cậu mà không thích nữa thì cô chết luôn.

Bê cái bát nghi ngút khói ra, đặt trên bàn ăn, cậu chủ ngồi xếp chân lau đĩa.

- Em mời cậu ăn sáng. Chúc cậu ngon miệng!

Bỏ chiếc đĩa úp ra, cậu thô lỗ mắt nhìn những sợi vàng óng.

Đây là cái món ăn dinh dưỡng cô đã hứa hẹn á?

Cái món này chỉ khiến bo đi cậu phì ra thôi, 300 kcal một gói, cậu thừa biết.

Nhưng thôi kệ, cậu đói rồi, một gói mì sẽ được tiêu thụ hết khi đi bộ một tiếng. Nhưng cậu không có từng ấy thời gian, cậu sẽ chạy bộ cho nhanh vậy. Chạy bộ... Cậu ngồi chỉ li tính toán vận tốc, không biết cô hầu nhỏ đang tra hết cả nước miếng vì thèm.

- Ta quyết rồi, ta sẽ chỉ ăn một nửa gói, tức là 150 kcal, còn lại 150 kcal cô xử lý nhé!

Loạn hết cả đầu. Nhưng cô đói rồi, đáp lại vội vàng:

- Vâng, cụ thể là cậu ăn ba nghìn, em ăn ba nghìn chứ gì? Kcal với chả kcal...

Hiểu không! Trong đầu con gái chỉ có tiền, trong đầu con trai nhà này cũng chỉ quần quanh kcal thôi.

Cậu cầm đĩa cầm thìa, thương lượng thành công, ngồi hí hửng múc nước dùng. Lan trong miệng, mắt cậu mở to, nuốt ực phát rồi đứng bật dậy.

- Sao vậy cậu!?

- À không có gì, nhìn cô ta thương quá nên nhường ghế luôn. Cô ăn đi. Hết đấy nhé, tội chưa kìa...

Mộc Du cảm động không ngớt lời cảm tạ, hứa rằng nhất định sẽ ăn hết tô mì bốc khói.

Ngồi vào bàn hùng hục gấp mì, cô lại mở to mắt, trở thành Minh Thiệu Vũ fake 2.

Ưm... sao nhạt thế nhỉ?

Câu hỏi không có lời giải đáp, Minh Thiệu Vũ từ trong bếp bước ra, tay cầm hai gói gia vị, cười khẩy.

- Ô, mì hôm nay ngon nhờ... nhìn cô ăn mà ta thèm quá đi...

Cô bước ra khỏi ghế, phì phì ngăn nắp, thân thiện nhe răng:

- Em mời cậu!

- Nhưng mà ai đó đã hứa sẽ ăn hết mì rồi. Cô mà không ăn hết ta trừ hai mươi phần trăm lương, cái tội cầu thả là không thể dung thứ!

Cậu thủng thẳng ra phòng khách, bóc gói bột rồi vắt chân xem TV, chấm chấm mút mút. Khóe môi mím cười, có vẻ cậu rất thích thú, ngọt ngọt chua chua.

Mộc Du ngồi trong bếp, âm thanh xập xình chất chứa từ dàn loa to khủng bố. Ngậm đắng nuốt mì, nước mắt cô chảy dài...

Ăn hiếp người quá đáng!

Rửa bát xong xuôi, cô lấy giẻ lau nhà, cậu chủ bắt thê, cô định dùng chổi nhưng cậu không cho bắt dùng giẻ. Quả thật chỉ muốn hại chết cô, nhưng

không phải thế sẽ làm cho cô eo ót hơn sao, thế là im re chấp nhận.

Bạn cũng sẽ thích Tôi sẽ thay cả thế giới yêu em Bởi _MeoQuy_ 4.5K 583 Bạn Cùng Phòng Của Tôi Là Con Trai !!! *Qhì* Bởi MollSerichestor 4.8K 431 Anh Trai Tôi Là Sắc Lang Bởi Du_Coin 4.9K 436 Tên hotboy đáng ghét!!! Bởi foolfish2202 17.9K 891 Chàng trai "Trong Sáng", yêu anh!! Bởi kemhanhnhân 7.2K 600 Bạn Gái Tôi Là Du Côn ! (TẠM DỪNG) Bởi NaaLeee 20.3K 1.7K Em là của tôi.Mãi mãi là của tôi. Bởi ChBoiLinh 23.9K 867 Ông chủ vắt chân lên ghế, vừa gặm bánh ngọt vừa uống sữa, mắt chăm chú nhìn TV màn hình bự, trong khi ôsin thì còng lưng ẽ ẳm hết chân tay.

Bực bội, cô lấy giẻ lau TV, chống hần mông vào mặt cậu làm ai đó chướng mắt.

- Con gái phải biết giữ ý giữ tứ một chút.

Cậu nhú mày than phiền.

- Con trai phải biết giữ ý giữ tứ một chút.

Cô lằm bằm theo, miệng nói rất nhỏ nhưng tai cậu thính như tai mèo ý, nghe không sót một tiếng.

Cậu mỉm cười, hạ giọng:

- Cô bảo ta không ý tứ ở chỗ nào?

- Ở thì ở cái chỗ bánh với sữa ý...

Có ai nói vu vơ gì đó, làm cậu tức giận, mặt mày sầm sì, có phải cô vừa chửi cậu vô duyên và ki bo không?

- Muốn ăn tự đi mà mua nhé!

Cậu giờ giờ gói bánh lên khiêu khích rồi đặt lên môi.

Cô đồ bưng mặt, cậu... càng nhìn càng đẹp giai mà... Ưc... Cô vội vàng che giấu khuôn mặt nóng bừng, cúi gằm lau bàn. Không may, cậu đã nhìn thấy hết, sắc cà chua thối dần trên mặt con nhóc.

Ai da, chẳng lẽ cậu vừa bắt làm một tí đã mệt rồi sao?

Xong xuôi mọi việc ngăn nắp đầu vào đấy, cô một phờ, tưởng được nghỉ, vậy mà cậu chủ chơi ác, giao cho một xấp giấy to đùng.

- Đây là bài tập của tôi, làm đi.

Huhu... cô thì đã học ngu rồi... chạy lên phòng, mở toang cửa sổ.

- Thiên ơi! Du đây... Thiên ơi!

Gọi mãi gọi mãi chả nổi, cô xử lý bài tập tiếng Anh trước, móc máy gọi cho cứu tinh.

- Anh Will oi... câu điều kiện loại một là để làm gì ấy nhỉ?

- ...

- Dạ. Em đang làm bài tập...

- ...

- Anh bảo em gửi đề qua á? Thật nhé!

- ...

- Ủ, bài chẳng phải của em, của cậu đấy chứ, nhưng hôm nay cậu nghỉ, ép uống quá đáng!

- ...

- Vâng, thứ hai gặp anh ở trường nha! Cảm ơn giáo sư.

Khách sáo nói chuyện với anh hồi lâu, cô ngồi hí hoáy chụp đề.

Một lát sau anh gửi đáp án, hí hửng vô cùng, lại ngồi chép.

Chép cho đến lúc thấy một thân ảnh gầy gầy nhà bên cạnh lão đảo lượt qua.

Trước mắt cô, Thiên nằm phịch xuống giường, tay vất lên trán. Cặp vút một góc. Hẳn là mệt rồi.

- Uầy Thiên ơi, cậu làm sao thế?

- Hôm nay đi ngoại khóa, mệt!

- Thế à?- Cô chống cằm- Làm giúp mình Toán đi, đằng ấy ơi, có gì hậu tạ sau.

Đầu ong ong nhức nhức, cậu vừa đi uống với đám bạn tối qua đây chứ, mệt nhưng còn tỉnh táo lắm. Ngồi dậy, cậu giơ hai tay lên:

- Được thôi.

Cô ném tập vở Toán sang, ngồi chép nốt đáp án Anh. Thiên ngồi bóp đầu, lục lọi những công thức từ lâu chưa sử dụng, hí hoáy làm rồi lại ngồi trơ ra.

- Khó quá à?

- Hai năm nay có học đâu. Ông già tống vào khối quán gia, tôi chẳng nhớ mấy.

Tiếng bút lại sột soạt.

Một lát sau, xong xuôi hết cả, Mộc Du trốn xuống bếp, đem lên hai cốc sữa to bự.

Ngồi xì xụp húp húp, cô mới nhận ra một chân lý.

Làm người hầu, đúng là lựa chọn số một!

Đúng lúc Du nhận ra định lý muôn thuở, cánh cửa mở toang.

Cậu chủ bước vào. Chả là cậu chán quá không có gì làm, lên định chọc tức cô hầu nhỏ, ai dè không làm việc cậu giao, ngược lại còn tí toáy với nam nhân khác. Đúng là muốn chọc cậu tức chết mà!

- Hạ Ninh Mộc Du! - Cậu cười gằn, định quát cho cô một trận ra trò, nhưng rồi bình tĩnh lại, cậu chủ mỉm cười nhẹ nhàng, ngọt ngào vút cao kêu nhũ danh của cô:

- Tiểu Du Du à... Chúng ta đang sung sướng bên nhau mà, sao em lại bỏ anh chơ vơ thế?

Mộc Du rùng mình, da gà da vịt nổi lên hết cả, còn cậu hàng xóm nhà bên sốc đến mức phọt hết sữa trong miệng.

- Ô em đang giao lưu với hàng xóm à? Xin lỗi cậu nhưng vợ tôi bận rồi, cậu làm ơn trở về phòng được không?

Minh Thiệu Vũ lịch thiệp hết mức nhìn Thiên. Biết điều thì về nhà đi, cậu còn phải răn dạy người ở trong nhà. Hàng xóm đưa lại cốc cho cô gái, mỉm cười nhỏ nhỏ.

Cửa sổ đóng lại.

- À há, trốn việc, lại còn giao lưu trong giờ à? Cô có gì nói với ta không hả Mộc Du?

...

Minh thiếu gia vung vẩy cái roi, chân rung rung ngồi trên chiếc giường trải đệm vàng nhạt. Cúi mình nhìn cô hầu nhỏ đang cầm cúi lau sữa thừa trên sàn, cậu cười khề.

Xong xuôi tất cả, cô bị bắt đứng một góc, cậu ngồi lượn tời.

- Mộc Du không có trách nhiệm với nghề, cậu chủ chưa cho phép mà dám chơi bời, bao nhiêu công việc còn dang dở, tủ quần áo chưa ai giặt, cơm chưa ai nấu, ga đệm chưa thay... Hạ tiểu thư à, cô muốn ta trừ lương cô bao nhiêu đây?

- Một nghìn. Một nghìn.

Con cừu nhỏ ra sức kêu than, khuôn mặt đỏ bừng tựa sắp khóc, không được, cô đã thể hiện với cha mẹ sự trưởng thành của mình bằng cách đề nghị cắt hết tiền trợ cấp, không ổn rồi, mặt cậu chủ tối sầm.

- Ta có vẻ như đã cắt đứt mối quan hệ của cô với chàng trai kia, đó là sự trừng phạt mà ta nghĩ sẽ khiến một con nhóc vừa xấu vừa mê trai như cô cảm thấy thích đáng. Thôi vậy, phục vụ tốt cho ta ngày hôm nay, ta sẽ...

- Trả đủ lương? Hura cậu chủ!

- Trừ hai mươi phần trăm thay vì năm mươi, cô nhóc ạ, người nên cảm thấy may mắn vì còn sáu mươi phần trăm ăn cả tháng. Mà đó là người yêu của cô

hả?

- Vâng.

- Bất cá kinh thật đấy, thẳng tóc vàng và thẳng tóc đen...

Cậu chủ rời khỏi phòng, cô tò tò đi theo, may quá, cậu tưởng cô với Thiên yêu nhau, nghĩ gì, cắt đứt thế nào được. Cô cho dù có chồng cũng chẳng ảnh hưởng tới Thiên, cô với Thiên là bạn mò~

Trời ạ, nhưng thà để cô bị trừ năm mươi phần trăm còn hơn, cậu hành hạ cô suốt một ngày, buổi tối thả cho cũng đủ khiến cô rã rời.

Cậu, cô ghét!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cảm Ơn.

Cô đến trường. Khuôn mặt tươi roi rói, giáo sư đang đỗ xe ngoài cổng.

- Anh... À quên, thầy!

Anh quàng vai cô, nở nụ cười, dường như đã trở thành thương hiệu của anh:

- Chào em. Sao, hết hạn đình chỉ rồi hả?

- Vâng. Hôm nay lớp em có tiết Anh của thầy đó.

- Vậy à? Anh cũng biết mà, câu chuyện về cô gái làm nổ bếp ga đã lan truyền khắp cả trường rồi.

- Thầy. - Cô ngượng đỏ cả mặt - Cũng phải đôi lúc sơ suất thôi chứ...

- Ừ thì đôi lúc... nhưng bảy triệu đấy, em trả nổi không?

- Một tháng lương của em chỉ được năm triệu... mà em bị trừ mất bốn mươi phần trăm, còn có ba triệu à... chắc em chỉ trả nổi hai triệu tháng này thôi, em sẽ xoay tiếp.

- Có khó khăn cho em quá không?

Khuôn mặt anh ngập lo lắng. Cô mỉm cười gượng gạo:

- Đành thôi thầy. Hi, chẳng sao đâu...

- Hay là thế này, anh cũng chẳng dư dả gì đâu, còn khoảng mười triệu trong tài khoản, anh sẽ cho em vay tạm vậy, khi nào có thì trả anh. Được không?

- Có phiền không thầy?- Cô phân vân, mới quen mà anh đã cho mượn tiền, cô cứ cảm thấy thế nào ý.

- Không có đâu, anh vẫn là được ba mẹ nuôi... chiều gặp anh nhé, anh chờ em ở gần cái bảng thông báo.

- Thế thì cảm ơn thầy nha. Em vào lớp.

Cô rất vui, nhưng anh cũng chỉ là giúp cô thôi, sao cứ thấy... bất an...

...

Một buổi học trôi qua.

Xách chiếc cặp nhỏ, cô đi ra phía bảng thông báo, ngồi chờ anh.

Khoảng năm phút sau, anh nhắn cho cô một cái tin, rằng ra cái ngân hàng gần trường, anh sẽ ra ngay.

Đi bộ chậm chậm, cô ngồi bệt xuống cái ghế đá. Trời sầm sầm, hình như sắp tối rồi. Ngoài lại thấy anh cầm chiếc phong bì màu trắng. Anh tiến gần, đặt vào tay cô.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì. À, Du này, em có thể dành một ít thời gian cho anh được không?

Cô chớp mắt, không về sớm, cậu sẽ mắng chết. Nhưng kệ đi mà, người ta cho cô vay tiền rồi, ánh mắt trong veo đáng thương của anh đã đánh gục cô. Cô gạt đầu, anh kéo cô đứng dậy, dắt cô đi.

Chẳng mấy chốc đi gần đến một hẻm vắng.

- Anh có gì muốn nói với em?

Ánh mắt mụ mị, anh nở nụ cười thật khê:

- Anh muốn em.

Bất ngờ, cô vô thần sững lại. Anh dồn cô vào hẻm, lại cười.

Khác với mọi lần, nụ cười làm cô sợ.

Anh chặn cô bằng hai cánh tay rắn chắc, khuôn mặt đẹp đẽ dồn gần lại, những ngọn tóc bay trong gió. Đôi tay mân mê má cô. Đôi môi tiến sát lại, đôi môi chặn lại từng nhịp thở của cô, ngọt ngào tiến sâu. Tay mân mê cúc áo, cởi, anh cởi, anh muốn...

Bạn cũng sẽ thích Tôi sẽ thay cả thế giới yêu em Bởi_MeoQuy_ 4.5K 583 Bạn Cùng Phòng Của Tôi Là Con Trai !!! *Qhì* Bởi MollSerichestor 4.8K 431 Anh Trai Tôi Là Sắc Lang Bởi Du_Coin 4.9K 436 Tên hotboy đáng ghét!!! Bởi foolfish2202 17.9K 891 Chàng trai "Trong Sáng", yêu anh!! Bởi kemhanhnan 7.2K 600 Bạn Gái Tôi Là Du Côn ! (TẠM DỪNG) Bởi NaaLeee 20.3K 1.7K Em là của tôi.Mãi mãi là của tôi. Bởi ChBoiLinh 23.9K 867 Đôi mắt cảm phần tốt độ, cô cố đẩy anh ra, anh càng dồn sâu vào. Một Du sợ, mặt tái mét, anh vén áo cô, vai cô run lấy bầy. Hơn lúc nào hết, cô lấy hết can đảm, cắn mạnh vào bờ môi cuồng nhiệt của anh.

Cảm nhận chút vị cay cay ngọt ngọt... của máu...

Tanh nữa...

Anh mở to mắt, đôi mắt đang nhắm nghiền thưởng thức vị ngọt chấy của đôi môi mỏng kia, anh buộc phải cúi xuống, cảm nhận thêm sự đau đớn khi cô dùng tay đâm thẳng một cú xoáy vào bụng anh. Anh ôm chặt bụng, hét lên, ngã ỵch xuống mặt đất bần thiêu.

Cô chạy.

Cảm nhận từng giọt nước mưa tí tách rơi.

...

Một buổi sáng, cậu chủ thức dậy, ra trước nhà, thấy thân thể ướt nước của một đứa con gái, áo gần như không cài, tóc tai rũ rượi.

...

Cô tỉnh dậy ở trên sàn nhà. Sàn lạnh, đầu thì nhức, cô chỉ ước mình được chết đi, đau...

Ngó xung quanh, ôi chời ôi cô vẫn ở sảnh trước nhà này? Hình như cô ngất ở đây thì phải... trời ạ, cái nhà này vô nhân tính thế, thấy người ta nằm liệt ra mà không biết bùng vào hay sao?

Liếm nhẹ môi, khuôn mặt nóng bừng. Cô những tưởng anh tốt, những tưởng... thế mà...

Cô chưa bao giờ cảm thấy bản thân tội nghiệp hơn lúc này. Nhà thì không ai thương, người thì không ai tốt. Cô òa khóc.

Nghe tiếng dép loẹt quẹt chạy ra. Lão quản gia giáng lâm.

- Du hả con? Đi đâu sáng mới về?

- Con... con...

- Cậu chủ giận con rồi, sáng đã nhìn thấy con trước cổng nhưng lệnh là không được đem con vào thì ai mà dám trái. Thôi con cố lên phòng, ta sẽ pha cho một cốc trà gừng.

- Cảm ơn ông. Con biết ơn ông quá!

Chỉ có lão quản gia mê gái mới giúp cô trong cơn hoạn nạn. Đúng là người tốt!

Cô lê mình lên phòng, mắt mờ mịt, đầu choáng váng. Vào nhà tắm, xả nước lên mái tóc rũ rượi, mắt cô đang muốn díp lại.

Ôi chà, cô nhớ cô đã dầm mưa cả ngày hôm qua, cũng chỉ sợ đầu có chấy mà thôi.

Thay bộ đồ ngủ, cô quyết định sẽ không đi học ngày hôm nay mà nằm trên giường thương thức. Nhâm nhi cốc trà nóng hổi, cô nằm lẩn ra ngủ khi. Hơi thở đều đặn, cô cảm nhận được là, trong giấc mơ, có một người đang... ăn cắp cốc trà của cô...

Mờ mờ tỉnh dậy, ầu ầu gót, cậu chủ mà, đang nhìn cô với ánh mắt lạnh nhạt, trên tay là chiếc cốc in hình... Ôp pa!!!

- Cậu đến thăm em ạ? Cảm ơn.

- Không. Ta đang bị rảnh.

Nghe câu trả lời băng lãnh của đại thiếu, cô thất vọng vô cùng.

- Vậy thì phòng em cũng chẳng có gì cho cậu chơi đâu mà, thế nên cậu về đi.

- Về? Còn lâu.

- Thôi em mệt lắm, cậu về đi, về đi..

- Đây là nhà ta, ăn đâu nằm đâu ở đâu đi vệ sinh đâu cũng là quyền của ta.

- Thì cậu cứ ở đó đi, em ngủ tiếp đây.

Cô chán nản quay đít vào người cậu, về ghét bỏ lộ rõ. Cậu xoay lật người cô lại, cười gian manh:

- Sáng nay ta thấy một cô gái ngoài cửa, mặc áo sơ mi không cài cúc...

- Hà?

Mặt cô đỏ ửng, chẳng lẽ, chẳng lẽ... đó là cô à?

- Ta định đưa cô ta vào nhà, nhưng không cài cúc áo, chắc chắn có chuyện úy khuất, làm ta rất hứng thú.

- Hứng thú? Đó là chuyện của em!

- Ta đâu nói đó là cô? Mặt nó trắng nhợt lại còn ngu ngu... Vậy là cô hả?

Sau một hồi tra khảo, cô đành thú nhận.

- Thằng tóc vàng đúng không? Biết mà, nhìn đã chẳng tốt đẹp gì.

- Vâng..

- Mệt lắm không? Ta sẽ...

- Mệt, mệt ạ!

Cô gật lia lịa, những tưởng cậu sẽ dứt từng muỗng cháo cho cô. Vậy mà...

- Cô mệt kệ cô chứ, liên quan gì đến ta nhỉ?

Cậu ra khỏi phòng, để mặc cô hậm hực.

Cậu chủ của cô thật đúng là vô tâm!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đùng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Go. Bye.

Một tháng dần trôi, ở cái nhà này cô hầu nhỏ cũng đã tìm thấy niềm vui, khi mỗi bữa sáng cô lại được cho một đồng ót vào mì, để ngắm cậu chủ khạc ra lửa. Nhưng cái điểm ức chế duy nhất là cậu lại trả đũa bằng cách chà giầy bẩn vào bồn tắm của cô, làm ngày nào cô cũng phải lau chùi. Ghét thể cơ chứ ỉ!

Cuộc sống của cô, nó khá là yên bình, cậu chủ người hầu cứ trả thù qua lại, cậu thì thả bàn chải vào bồn cầu phòng cô khiến nó tắc nghẽn này, cô thì lại pha một chút nước tiểu con chó vào nước tắm của cậu khiến cậu ngứa ngáy suốt ngày. Cậu lại càng cay, đi ăn cắp ảnh ộp pa của cô, cô cũng không vừa, hack nick game của cậu. Hai đại nhân ngồi xếp chiếu thương lượng với nhau suốt hai ngày hai đêm mới hợp ước trả lại cho nhau, Du còn được phát đủ lương nữa, tại vì ảnh ộp pa chỉ cần in là xong, còn tài khoản game, có cả vì la rì sọt tên lửa tàu vũ trụ, ôi chà, chơi lại cũng mất lâu lâu đấy!

Cậu lại càng thêm ghét cô, không thêm quan tâm nữa, cô nấu gì cũng không ăn, lại còn không thêm ngủ ở phòng sạch sẽ cô đã dọn mà nằng nặc ngủ ở sofa. Những tưởng hầu gái sẽ năn nỉ chủ nhân, ai ngờ thông thả đi ăn pizza, sáng học tối chơi, chẳng thêm để tâm làm cậu tức học máu, cố gắng lì mặt thêm một thời gian nhưng không cố được nên đành vụng trộm vào phòng ngủ. Ôi mẹ ơi, có ai nhục mặt hơn cậu không, vào phòng của mình mà cũng phải lén lút vụng trộm, nam nhi đời thừa nào...

Cuộc sống nó cũng yên ổn lắm, hằng ngày hầu gái chăm chỉ đi mua ót bỏ vào bát cậu chủ sống qua ngày, thiếu gia chăm chỉ đá bóng dưới đất bùn bẩn để chà bồn tắm cô hầu nhỏ.

Dạo này cậu nghỉ học triền miên, sáng thì ngủ khò khò lẩn lộn trên giường, hằng đêm sáng đèn ngồi chơi thu lu bên máy tính, thì cô bắt đầu thấy có chút tội lỗi. Có phải tại ăn đồ ăn của cô bỏ dưỡng quá nên não có vấn đề rồi không? Cậu không đi học sao chẳng ai ngăn cấm? Là à nhà!

Cho đến một ngày, cô tán phét với Thiên Thiên ở hành lang, cậu bỗng dưng buột miệng:

- Hôm trước tôi thấy anh xã của cậu vào một nhà hàng, sang trọng lắm, với một cô gái nhung lụa đầy mình.

Du nghe nói từ "anh xã", bực bội kinh lắm, nhưng cô vẫn đề ý về sau hơn:

- Một cô gái?

- Nhìn kiều sa xinh đẹp, nhưng cả người cứ như giá treo trang sức ấy.

- Thế à? Mà thôi kệ cậu chủ, mình đâu có liên quan.

Nói vậy thôi chứ cả buổi cô cứ nghĩ miên man.

Cậu chủ có bỏ rồi sao? Chắc chắn phải là một game thủ trứ danh. Và đương nhiên về khoản nấu ăn sẽ kém cô, vì ít nhất cô chưa bao giờ phải cho cậu chủ vào nhà hàng.

Về đến nhà mà cô vẫn ngơ ngẩn suy nghĩ. Chị phải là cao siêu đến cấp độ nào mà cua được cậu chủ nhỉ?

- Con về rồi à? Lên phòng đi, cậu chủ muốn gặp con.

Vừa bước vào cổng đã gặp lão quản gia sùi sụt tèm lem nước mắt nước mũi. Những triệu chứng gần đây, về mặt chán đời... Trời ơi, hay là cậu gặp bệnh nan y nhưng ngu ngốc giấu đi, mãi xong mới cho chị người yêu biết? Cảm động, mặt cô đỏ bừng tưởng sắp khóc, cậu không tốt nhưng dù gì cũng đáng thương mà! Mà chẳng hiểu cậu bị bệnh gì nhỉ?

À, ra rồi! Ngộ độc ót!

Một chút suy nghĩ linh tinh vớ vẩn chạy qua đầu, cô thay bộ đồ nữ hầu rồi lên tầng ba, tưởng tượng cậu chủ đang nằm một góc giường, hơi thở gấp gáp, giọng nói thều thào, mặt tái xanh tái xám.

Mở cửa nhẹ nhàng, tim cô đập thình thịch, đôi mắt gần như ướt đẫm lệ.

Vừa vào phòng, chưa kịp ớ á gì, cô đã quỵ xuống, nhắm tịt mắt, một mực hét:

- Ôi cậu chủ ơi... cậu đừng đi... là em sai, đem cho cậu đồ không bỏ dưỡng... chính em gián tiếp gây ra chuyện này... ới cậu chủ ơi... cậu đi bình an... đừng ám em... hằng năm em sẽ gửi sang cho cậu tiền... đồ nhé, à cả xe nữa... em xin lỗi cậu mà!

Mặt mũi tùm lum nước, cô mở mắt ra, thấy trước mặt là hai bàn chân đi bít tất đen xì.

- Cậu ... cậu à...

Ngẩng mặt lên, khuôn mặt anh tuấn của cậu chủ...

- Trời ơi cậu không phải gượng dậy đâu, em sẽ chăm sóc cậu từng kẽ chân răng đến phút cuối cùng...

- Cô rửa ta chết?

Giọng nói thâm trầm đáng sợ, chẳng lẽ cô lộn sao?

Không hay rồi...

...

- Nói! Dám rửa ta chết?

- Bệ hạ khai ân...

- Ai là bệ hạ? Ta là Ngọc Hoàng, ta là đấng tối cao, hiểu chưa?

- Ngọc Hoàng khai ân, đừng tức giận mà tổn hại long thể...

Màn đối đáp như phim chưởng vừa rồi diễn ra ở thế kỉ hai mươi mốt, Ngọc Hoàng cầm cuốn sổ tử, nô tì bé nhỏ ra sức van lơn.

- Long thể cái mồm cô ý! Đồ xui xẻo! Thôi ta cũng sắp đi rồi, ta sẽ chỉ trừ mười phần trăm.

Gạch xoẹt một cái, tiều nô tì lại gấn, nhỏ nhẹ hỏi:

- Năm phần trăm nha?

- Thì năm.

- Thế rốt cuộc gọi em lên đây có chuyện gì?

- Ta sắp đi.

Sét nổ ngang tai.

- Cậu đi đâu?

- Ta sang Mĩ.

Những tưởng hầu gái sẽ đau lòng điểm lệ khóc nức nở, ai dè cười tươi như đười ươi ngâm chuối.

- Sao lại cười?

- Xời, em xin lỗi nha, từ bé đến giờ chưa đi nước ngoài bao giờ, lòng bồi hồi sung sướng quá.

- Ai nói cô được đi?

Sét nổ ngang tai.

- Tại sao???

- Ta đi sang đó để học, chứ không phải để khảo sát ót. Cô đi làm chi, phiền chết!

Hầu gái nắn nỉ suốt một ngày một đêm không tác dụng, sáng hôm sau đành mặt nặng mày nhẹ đi tiễn cậu.

- Ta muốn thấy một Mộc Du, không còn vô dụng.

Đó là câu nói cuối cùng cậu nói trước khi qua cửa xuất hành.

Máy bay đi xa thật xa...

Được rồi, cô nhất định sẽ hết vô dụng cho cậu coi!

Go. Bye.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đùng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Ta Khác Rồi.

- Lalala... Chúng ta không luộc được rau...

Mộc Du đảo đều chỗ rau muống trong chảo, hát véo von. Tòì dậy mùi thơm nức, cô chéп miệng thòm thềm, tay bung đĩa rau xào đưa lên mũi.

- Ưm~ Đúng là món tủ của Hạ Ninh Mộc Du!

- Tủ tủ cái gì? Bụng ra mau con!

Đặt lên bàn đĩa rau to tổ bố, các hầu gái khác chen nhau ngồi vào bàn ăn. Như mọi ngày, bữa ăn của người hầu rất đơn giản, đôi khi chỉ chút rau chút thịt, nhưng lúc nào cũng rất ồn ào. Đũa va vào nhau, những tiếng nhai rôm rốp và tiếng nuốt ừng ực.

Nhưng hôm nay chẳng được ồn ào như thế, không gian rất vắng lặng, chỉ có tiếng tổng quản gia vang đều đều:

- Theo như thông báo, ngày mai, lúc chín giờ ba mươi phút bốn mươi lăm giây tròn, máy bay của thiếu gia Minh Thiệu Vũ sẽ hạ cánh tại sân bay. Đồng nghĩa với việc, ngày mai chúng ta sẽ phải dậy lúc ba giờ rưỡi để chuẩn bị đón cậu chủ. Lúc sáu giờ ba mươi phút chúng ta sẽ lên xe ra sân bay. Có ai có ý kiến gì không?

- Có ạ! Chúng ta cần chuẩn bị khâu khâu gì ạ?

- Ruy băng, cò, ảnh poster phóng đại và đồng phục. Các con có thể mang theo com hộp, chúng ta sẽ không có thời gian ăn trước đâu. Mang theo cả khăn giấy ướt, sạc pin điện thoại, và cả bộ dụng cụ y tế phòng trường hợp bất trắc. Mang theo bác sĩ, và cả pháo giấy nữa. Đừng quên trống!

Đội ngũ hầu gái cẩn thận ghi vào sổ tay. Khuôn mặt khắp khòì, chẳng biết sau ba năm không gặp, cậu có khác xưa, đôi cái tính nét hư đồn ấy đi không. Riêng cô hầu mang tên Mộc Du vẫn ngồi chén một mạch đĩa rau, dường như chẳng để tâm mấy.

Một lúc sau, ăn xong xuôi, cô cầm đĩa vào trong bếp rửa, trước ánh mắt thô lỗ của mọi người, mà thôi kệ đi, cô có để tâm đâu cơ chứ!

Hạ Ninh Mộc Du. Tốt nghiệp Học Viện dành cho người hầu bằng loại tốt, năm nay hai mươi mốt tuổi.

...

Tùng tùng tùng các... tùng tùng...

Bản dân thiên hạ, không ai đi qua mà không ngó lại cái lũ hề dờ hơi trong sân bay ấy. Đứng đầu là một ông già, tay gơ cao ảnh một mĩ nam thanh tú, đằng sau là một đội trống cùng cờ diễu hành. Hai người cầm ruy băng "Chào mừng đại thiếu gia trở về" và tất cả, tất cả nhóm hề đó đều mặc một bộ váy ren tua rua.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn mặt người mang mác "đại thiếu gia" đó, là ai mà sai cả một lũ dờ người làm loạn sân bay? Giám đốc trại thương điên sao?

Còn cái nhóm nhà thương kia, căn bản ban đầu cũng hùng hổ lắm, xong khoảng ba mươi phút thì nản, nhất loạt ngồi thụp xuống ăn com. Lão quản gia đang nuốt dở miếng com, thấy đằng xa một hình bóng rất quen, hét lên phụt hết com ra.

- Đại thiếu gia giáng lâm!!!

Tất cả đứng vội dậy, người vẫn còn com bên khóe miệng, người thì đang cắn dở miếng tôm, tất cả đều nhòm nhোm:

- Xin kính chào đại thiếu gia!!! Chào mừng người trở về ! Chúng em là người hầu của đại thiếu gia, ở đây để chào đón người ạ!

Tiếng hô to như sấm dậy, khí thế hùng hùng hổ hổ, ai ngờ đại thiếu gia lại gần, hóa ra là một thằng nhóc.

Trời ạ, lão quản gia ngơ ngẩn, nhìn nhảm ư? Người hầu nhất loạt ngồi xuống ăn com. Thằng nhóc mỉm cười, cúi chào, tà áo đuôi tôm rất chi là kiểu cách:

- Các tiểu thư đây là người hầu của nhà JB?

- Vâng.

- Tòì là Ngân Tinh, vệ sĩ của cậu Thiệu Vũ. Người sẽ ra bây giờ.

Một lúc sau, nô nức đoàn người đi ra. Ngân Tinh nhẹ nhàng cúi người:

- Chào đi. Cậu chủ đó.

Tất cả người hầu nhắt loạt cúi đầu. Đọc lại câu slogan vừa này. Tất cả đều thấy rõ, ở giữa lũ người lúc nhúc kia, có vẻ là người hầu và thân cận, là một nam nhân. Anh ta đeo một chiếc kính râm to bản, mái tóc vuốt keo gọn gàng, chỉ đơn giản một chiếc áo sơ mi trắng.

Minh Thiệu Vũ. Tốt nghiệp đại học Stanford khoa quản trị kinh doanh, năm nay tròn hai mươi hai cái xuân xanh.

Khác xưa nhiều.

Đi qua hai hàng người kia, cậu nhanh chóng leo lên xe. Thật sự không nhận ra một cô hầu đứng cuối hàng, mặc dù cô ta chẳng khác ngày mười tám tuổi là mấy.

...

Du ngồi trước lò nướng, hìn hìn mũi ngửi. Hương vị ngọt ngào thơm nức, trời ạ, đúng là tay nghề của cô có khác, ngửi đã thấy ngon rồi!

Cô dường như chẳng để ý, sau lưng một bóng rất cao.

- Bánh, có phải nướng cho ta ăn?

Giọng nói mang nét cao ngạo của vương tử.

- Không. Nếu là bánh của cậu, em đã cho ót.

- Cô vẫn như xưa nhỉ? Ta thì khác, sẽ không bao giờ đá bóng suốt buổi chiều chỉ để chà bòn tằm.

Quay lại, ánh mắt và khuôn mặt sắc lạnh. Mái tóc không còn sáng bóng mà lại vẫn bù xù. Có vẻ gầy hơn rất nhiều, và chững chạc hơn. Áo sơ mi buông lơi hai cúc, đôi môi mỏng nhếch lên một đường tuyệt mĩ.

- Em cũng khác mà. Em sẽ cho ót hiêm thay vì bột ót vào mì của cậu.

- Ta thì không thấy cái sự "khác" của cô.

- Em thì thấy, đúng là cậu khác rồi. Đẹp trai hơn nhiều.

- Cảm ơn.

- Ngoài cái đó ra thì em chẳng thấy gì cả.

Bước lại gần, đặt một tay lên vai cô, cậu hồ hững:

- Rồi cô sẽ thấy. Ta khác rồi.

Khác gì chứ? Cô không cần biết, chỉ cần cái độ chịu cay vẫn y nguyên thì ngoài ra, cô chẳng cần biết cậu khác ở chỗ quái nào.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Gặp Lại

Ngân Tinh ngồi ở sảnh, mắt nhìn ra cửa sổ, đôi mắt mỏng lung vô định. Đôi môi mỏng hơi mím, lông mày nhíu lại.

Cô bê trà và bánh nóng hổi, đặt trên bàn:

- Chuyến bay kết thúc, hẳn là cậu mệt.

- Cảm ơn chị. Chị lên với cậu đi, tôi không mệt.

Cô ngước mắt. Tinh mới hai mươi tuổi, khuôn mặt tuy non choẹt nhưng khí chất lại vô cùng cao ngạo.

Cô thấy cậu thú vị, muốn tiếp chuyện một chút:

- Cậu bằng tuổi em gái tôi.
- Ừm... chị kém tuổi anh trai tôi.
- Sao cậu làm vệ sĩ cho Minh Thiệu Vũ?

Tĩnh chớp mắt. Khuôn miệng cười một chút.

- Tôi là trợ lý, không phải vệ sĩ. Tiện thôi. Anh trai tôi làm ở trong công ty của ba Minh Thiệu.
- Trùng hợp ghê nhỉ?
- Anh ấy học tập trong học viện người hầu, hình như hơn chị, anh ấy làm leader cho một khách sạn thuộc JB Company.
- Thế à?
- Trần Hạo Thiên, chị biết anh không?

...

Cô nhìn ra ngoài, xe cô xuôi ngược tấp nập, lòng mang chút hồi hộp.

Một năm sau khi cậu đi thi Thiên chuyển nhà, đồng thời nghỉ ở Học viện. Từ đấy không hề có tin tức gì cả. Ai ngờ đâu mà...

Trên đời có lắm chuyện trở trêu.

Nam nhân trước mặt cùng nhìn ra ngoài với cô, miệng hơi há ra nhưng dừng lại không nói, có chút ngập ngừng.

Hai người ngồi hơn ba chục phút với nhau cũng chỉ để ngắm xe cô chạy, gần như không cảm xúc.

Đến khi ly cà phê trên bàn nguội ngắt, Thiên mới nói một câu:

- Em khỏe không?

Cô liếc mắt lên người anh, cười nhạt:

- Không khỏe mà ngồi đây? Còn anh?
- Anh khỏe.

Thiên liếm môi, chớp mắt.

Cô bé trở thành như vậy từ lúc nào...

Anh thực không hay.

- Ừm, mấy năm không gặp nhỉ, anh...
- Công việc thế nào?

Cô ngắt lời anh. Mím cười ảm áp, anh nhẹ nhàng:

- Anh làm quản gia cho một ngôi nhà nhỏ, nhà có hai ông bà già, nhiệm vụ của anh là chăm sóc cho họ. Đến một ngày, cụ ông mất, người con gửi cụ bà vào nhà dưỡng lão. Người con cũng làm ở JB Company, giới thiệu anh làm ở khách sạn đó. Đó không phải nghề chuyên môn, nhưng mà...
- Anh giỏi ghê, hơn ba năm mà có thể làm leader.
- Quản lý một bộ phận thôi. Em nói quá. Còn em?
- Cậu chủ về, rất đẹp trai.

Nói ngắn gọn sáu từ, mặt cô ửng đỏ, anh nhếch mép, sáu từ cũng đủ để biết cái tính mê trai vẫn chẳng hề đổi thay, trời ạ, em vẫn chưa hề lớn một tẹo nào.

Bạn cũng sẽ thích Tôi sẽ thay cả thế giới yêu em Bởi MeoQuy_ 4.5K 583 Bạn Cùng Phòng Của Tôi Là Con Trai !!! *Qhi* Bởi MollSerichestor 4.8K 431 Anh Trai Tôi Là Sắc Lang Bởi Du Coin 4.9K 436 Tên hotboy đáng ghét!!! Bởi foolfish2202 17.9K 891 Chàng trai "Trong Sáng", yêu anh!! Bởi kemhanhnhan 7.2K 600 Bạn Gái Tôi Là Du Côn ! (TẠM DỪNG) Bởi NaaLeee 20.3K 1.7K Em là của tôi.Mãi mãi là của tôi. Bởi ChBoiLinh 23.9K 867 Sắc mặt anh thay đổi, cô nghiêng mặt, suy nghĩ một chút rồi cuống quýt kêu lên:

- Xin lỗi Thiên. Thiên cũng đẹp trai hơn nhiều mà! Em xin lỗi!

- Em có lỗi mà phải xin?

Cứ thế, hai người bọn họ nói dần khoảng cách lại, chẳng hề biết họ xưng anh-em từ bao giờ.

Cốc cà phê vui dần, đến khi cạn gần một nửa thì cô bắt đầu nhìn đồng hồ:

- Trời ạ, muộn đến vậy rồi sao? Xin phép anh, em phải về lo bữa tối cho cậu chủ, có vẻ cậu đã thay đổi thói quen không ăn cơm tối rồi.

Cô kẹp dưới ly của anh một mảnh giấy nhỏ:

- Call me!

Mộc Du lẻ lười đưa tay lên tai rồi chạy vụt đi, Thiên có chút nuối tiếc, lâu lắm không gặp, em vẫn y hệt ngày xưa, có thể bỏ anh bất cứ lúc nào vì ông chủ đáng kính ấy.

Khác biệt lớn nhất giữa anh và hân, cũng chỉ có việc hân trả lương cho cô còn anh thì không.

Anh thực muốn nói chuyện với cô lâu hơn...

...

Bây biện xếp sắp dao nĩa lên bàn, cậu chủ ngồi xuống, khuôn mặt lãnh đạm không cảm xúc.

Quản gia giới thiệu một lượt, xong tất cả xếp hai hàng dọc, cúi xuống:

- Bữa ngon miệng, cậu chủ!

Cậu từ tốn ăn, hai tay dùng dao nĩa nhanh gọn, đôi mắt thâm trầm ánh lên ý cười.

Lâu lắm cậu mới được ăn cơm nhà.

Nhìn cậu ăn, có vẻ ngon miệng, người hầu thở phào nhẹ nhõm, tất cả kháo nhau hỏi lão quản gia hôm nay là ngày gì mà có vẻ thịnh trọng như vậy. Ông già bí mật tủm tỉm cười, không cho biết.

Đến cuối bữa, cậu lau miệng nhẹ nhàng rồi lên phòng. Người hầu đi rửa bát, đẩy Du lên phòng cậu, con bé là người hầu riêng, có thể sẽ thám thính được gì chăng?

Mở cửa phòng lén lút bước vào, cậu đâu rồi? Ngó quanh thấy cửa căn phòng màu xám mở toang, cô gõ nhẹ cửa:

- Vào đi.

Bước lên tám thảm lông dày xốp nhẹ, cậu đang trượt trượt chiếc điện thoại cảm ứng, bỗng nhúu mày dăm chiêu.

- Sao vậy thưa cậu?

Chứng kiến lối nói nhỏ nhẹ của con bé này, cậu không khỏi mỉm cười. Sợ cậu trừ lương chăng?

- Ta được tiến cử vào vị trí giám đốc. Sau sáu tháng nếu doanh thu ổn định, ta sẽ ngồi luôn ở đó.

- Uời, quá tuyệt còn gì nữa? Chúc mừng cậu nhé!

Giọng nói chanh chua ngoa ngoắt của cô ta, tốc độ rít có thể giết chết hàng vạn con chuột, cả đời cậu không quên giọng ca Jaian sống này.

- Nhưng ta lo năng lực kém cỏi... Nhớ...

Nhìn cậu, ngờ cậu dăm chiêu lo lắng lắm. Cậu vốn dĩ chỉ định giả vờ một chút, ai ngờ gây hiểu lầm, cô vỗ vai cậu, tâm sự "like a boss":

- Người anh em à, không có sao cả, ông chủ phải thấy năng lực của cậu thì mới giao cho trọng trách ấy chứ. Không phải lo, các tiểu thiếu chủ em cậu còn bé mà, không cạnh tranh được đâu, em tin cậu sẽ là Thái tử, một ngày sẽ là Vương tử của cái thế giới phức tạp này. Cố lên!!!

- Ừm... Đây, nghĩ gì...

Cậu thẳng đơ mặt ra, nhưng càng khiến cô nghĩ cậu lưỡng lự không tự tin chút nào cả, Mộc Du dăm bực bội, nhắm tịt mắt chém gió tiếp:

- Xời, không phải xấu hổ, nói chung là đến đâu thì đến, không được thì cậu dùng nhanh sắc chiêu dụ mỹ nhân nói tốt cho bản thân. Một là một hai là hai

nhưng chỉ cần mĩ nam thì một sẽ là hai, chỉ cần mĩ nam thì không gì là không thể, ăn đờ ten?

- Ăn nói thế hả? Hạ tiểu thư, tiểu nhân tốt nghiệp đại học Stanford, vậy mà phải dùng nam nhân kế mới mong sinh nhai? Vậy rốt cục, bọn Mỹ sinh ra làm gì? Cổ vũ vừa vừa phải phải, quá lố rồi.

Mộc Du âm ức, ai là người vẽ ra bản mặt cừ non tội nghiệp lừa cô?

Ai?

- Chủ nhân, người hầu ra ngoài.

Lông thông bước ra cửa, cô bỗng bị một lực kéo lại, là cậu chủ à, lại định trách phạt gì nữa? Cô định lấp bắp vài lời thì đã bị chặn họng:

- Người hầu nói cho chủ nhân biết, người có mừng cho ta không?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đáng Đòi!

Cậu chủ bóp chặt miệng cô, không nói không rằng dồn cô vào tường, sát, sát đến mức gần như cô có thể cảm nhận hơi thở của cậu mon man trên mặt.

Cố gắng giúp cho âm thanh chói lóa của mình thoát khỏi cổ họng, nhưng tại sao lại tắc nghẽn, tưởng như bàn tay cậu thò vào chặt đứt dây thanh quản của cô vậy. Đôi mắt hai người chớp, chớp, chớp...

Quái, chớp gì lắm thế?

Đến khi cậu chủ ngừng chớp mắt, cô vẫn không thể nói được gì, tiến thoái lưỡng nan, đành chớp thêm một lần nữa rồi gật đầu. Cậu nói lỏng tay, trên đôi môi kia tựa hồ có một nụ cười, nhưng là cười rất đều. Cậu hỏi tiếp:

- Mừng cho ta ư? Mừng như thế nào?

Lại không thể nói được gì, cô khua khua tay, ý bảo lớn, rất lớn. Cậu hỏi tiếp, tay vẫn không ngừng bóp miệng:

- Mừng vì cái gì?

- Ừm..

Những tiếng ú ớ của cô làm cậu sốt ruột, chủ nhân liền đưa ra phỏng đoán:

- Có phải mừng vì... ta không ở nhà, cô tha hồ bay nhảy không?

- Ừm... Ừm..

Người hầu liên tục lắc đầu, nhưng cậu chủ vẫn không hề chấp nhận, nhịu nhẹ mày:

- Hà... cô ghét ta đến vậy sao?

Cô vẫn không nói được gì, cậu chủ nhắm mắt hờ lại. Có vẻ càng làm cô sôi máu, cậu không chịu tiếp nhận ý kiến của cô gì cả, dùng cả hai tay đỡ tay cậu ra, tiện thể phun luôn bãi nước bọt ra.

Cậu chủ vội bỏ tay, liên tục nhăn mặt.

- Cậu chủ à, người hầu không hề ghét cậu, người hầu luôn muốn hầu hạ cậu, xin cậu tôn trọng ý kiến của em chút đi ạ!

- Luôn muốn?

Cô gật đầu đầy chắc chắn.

- Ok thôi. Ta cho cô toại nguyện. Mai đến công ty đưa com.

Cậu chủ vào nhà xí rửa tay, cô khóc không ra tiếng.

...

Bước ra khỏi phòng, cô thở dài, sờ nhẹ hai bên má. Thực sự rất đau mà, đau đến bầm đỏ. Các bạn có thể tưởng tượng tạm là, nếu Hạ tiểu thư có giọng nói oanh vàng tiêu diệt một nghìn con chuột thì sức lực của Minh Thiếu gia đủ bập chết một vạn chiến binh nhà răng dài.

Đau khổ ghê chưa?

Nhưng có vẻ cậu khác thật rồi, có lẽ môi trường đại học đã tôi luyện cho cậu đức tính tôn trọng người khác. Chứ bình thường, chẳng cần biết cô cảm giác thế nào cũng vô tư chơi game.

Ừm, sau này có tiền cô cũng cho con cô sang Mỹ, biết đâu lại học được cách làm sói ca? Bạc Cận Ngôn hay Hà Di Thâm cô đều chấp nhận, chỉ cần trở thành một sói ca thượng đẳng.

...

Mùi hương nam tính nhẹ nhàng vắt ngang qua mũi, cô dường như không thể tập trung được, liên tục ngước mắt lên nhìn cậu.

- Sao vậy?

- Không ạ.

Cậu không để tâm nữa, nhưng được một lúc Mộc Du lại ngơ ngẩn nhìn cậu, làm Vũ lại phải ngó xuống:

- Hay do ta cao quá, cô không với tới?

Cô chưa kịp ho he gì đã bị bắt ngồi xuống. Mà vừa ngồi vừa thất cạ vật thì càng đau, cô cứ phải dính sát vào người cậu ý! Bực...

Loay hoay lúi húi mãi cũng xong, cô xách chiếc ba lô nhẹ bằng, chạy theo cậu chủ.

Chiếc xe ô tô đồ xịn trước một tòa nhà lớn. Đồ sộ và kiên cố, trông như một tòa lâu đài, mà Thái tử Minh, hay còn gọi tổng giám đốc Minh là chủ của tòa lâu đài này...

Sướng thật đấy! Cô nhìn sang cậu chủ, người ta dường như bình tĩnh vô cùng, khuôn mặt lãnh đạm nhìn lên rồi bước vào chậm chậm.

Cánh cửa tự động mở ra, một luồng không khí lạnh của điều hòa lùa thẳng vào người cô và cậu. Mọi người lập tức ngoảnh lại, cậu không để tâm mà cứ thế bước đến thang máy, cô biết mà, khí chất vương tử... là thứ mà không phải ai cũng có được, nó làm cho cậu tỏa sáng, tiện thể cũng giúp cô dùng kẻ cái sự chói lóa của cậu.

Nói thật, cậu làm việc rất tập trung ý, nói là đến hầu nhưng cô chỉ việc ngồi chồm hổm trên sofa ngắm cậu thôi, rảnh thì lôi điện thoại ra chơi. Nhưng cũng chẳng cần, ôi trời ơi... bạn có cần phải mở điện thoại ra cho tốn pin không khi trước mặt là một đại đại mỹ nam đẹp chết người như vậy?

Ai da... cuộc đời cô thật sự rất tốt số đó nha...

Đang ngơ ngẩn ngắm nhìn người con trai chăm chú làm việc trên ghế giám đốc, bỗng cô giật mình khi cậu ngước lên nhìn cô.

- Rảnh quá à? Nhìn ta?

- V... Vâng...

- Là do ta quá đẹp trai?

Cô đơ một hai giây, cơ thể ngay lập tức phản ứng, tay cầm cốc nước vừa tu vừa ồ ồ nói:

- Cậu nói lại câu vừa nãy đi?

- Là do ta quá đẹp trai?

Ngay lập tức, cô phụt thẳng nước vào người cậu.

- Đấy, đáng lẽ em phải sốc đến mức ấy cơ, nhưng là do hoàn cảnh không cho phép thôi...

- Thứ vừa bắn vào người ta...

- Cậu thực không thông minh chút nào. Hỗn hợp giữa nước bọt Hạ Ninh Mộc Du và nước tinh khiết đấy!

Khuôn mặt cậu tối sầm như trời quang gặp bão. Những giọt nước li ti nhẹ nhàng chảy xuống mái tóc, những lọn tóc đen tuyền dính bết vào trán cậu.

- Hạ Ninh Mộc Du!!!

Cậu gầm lên. Cô chớp mắt nhẹ nhàng, khuôn mặt ngây thơ không chút tội lỗi:

- Em đang ngắm cậu dờ a, tất cả là tại cậu làm gián đoạn ấy chứ, còn trách ai?

Cậu lại gần cô, nuốt một cốc nước vào miệng rồi phun thẳng vào người. Ngay lập tức, váy cô ướt đầm, chỗ ấy ấy cũng ướt nữa...

Khó chịu quá đi!!!

- Cảm giác cô chịu đựng, cũng là cảm giác của ta. Đừng nhiều lời, mau xuống lấy com!

Mộc Du bất lực, trước khi đi cũng chỉ kịp phun thêm một bãi nước bọt vào áo cậu.

Đáng đời!!!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hai Ngón Tay

- Em xin lỗi tổng giám đốc siêu đẹp trai, đệ nhất soái ca Minh Thiệu Vũ ạ!!!

- Haiiii... Ba!

- Em xin lỗi tổng giám đốc siêu đẹp trai, đệ nhất soái ca Minh Thiệu Vũ ạ!!!

Cậu chủ nghe, sướng thì sướng đấy, nhưng vẫn chưa nguôi cơn tức, tiếp tục vung vẩy cái thước kẻ, bắt nhịp:

- Haii... Ba!

- Em... Em... Mọi... Cậu... Tha... Cho em...

Con bé lấp bắp vài câu, chợt run người khi nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của cậu.

Cậu dữ dội như vậy bao giờ?

Cả đời cô chỉ có hai lần bị phạt quỳ gối, tất cả... đều là vì cậu!

Đôi tay run rẩy giơ lên cao, mắt cậu long sòng sọc lên, sợ thật đấy, có khi nào chuẩn bị còi thất lưng vụt cô không? Ô, nhưng làm thế tụt quần thì sao, lại phải... Đồ bưng hết cả mặt, cái cánh mười tám cộng ý, mấy năm nay cô đều nỗ lực trốn mỗi lúc cậu đi tắm mà!

Ai ngờ cậu bình thân ngồi lên chiếc ghế sofa màu sữa, nhìn hai suất com cô mua về.

- Phần nào cho ta?

- Cậu mở ra đi, phần nào có tráng miệng là của cậu.

Cậu mở hai hộp com, màu sắc bày biện đủ cả, một bên có vài miếng thịt kho, một quả trứng, một ít rau muống luộc và một bát canh chua. Tráng miệng có thạch hoa quả.

Còn suất com bên cạnh, không có gì ngoài com trắng và xì dầu.

- Cô... Ăn uống kiểu gì thế này?

- Ăn thế nghe bảo cũng siết được eo đấy!

- Thế cô coi ta là con lợn à? Hết tiền rồi?

Cậu nhẹ nhàng cầm đũa, gấp thịt sang.

Mộc Du nhất thời cảm động. Nhưng rồi cảm xúc nguội tắt ngay lập tức:

- Thịt với cá, đầy lòng!

Ồ, hóa ra cậu cũng chỉ coi cô là rãnh đồ đồ thừa.

- Thôi lên ăn đi. Về nhà giặt áo cho ta.

Cậu chép miệng nhìn chiếc áo vest lụi tàn vì nước dãi. Con nhỏ mỉm cười, tưởng rằng không bao giờ thả chứ, ai ngờ lại cho ra sân phút tám chín.

Ngồi vào bàn, cô cũng chẳng cần để ý, đói quá mà, bỏ bi là xong.

- Ăn từ từ kẻo nghẹn cậu nhé!

Nghe cô hầu lên mặt dạy đời, cậu cười mỉa:

- Người cẩn thận là cô thì có. Con gái con nứa như chết đói.

...

Cô xách hai cái bình giữ nhiệt lên, tung tăng hí hửng, hôm nay hẳn sẽ ngon hơn hôm qua. Cậu chủ không chịu được cảnh ăn uống mất vệ sinh, hằng ngày đều bắt cô về nhà lấy cơm.

- Cậu chủ! Có cơm rồi!

Cậu biếng lười xoay người, mắt mũi nhắm tịt.

Đang ngủ sao?

Cô lay cậu, cù khắp người:

- Chưa ăn thì không được ngủ! Minh Thiệu Vũ, dậy đi!

Cậu giơ lên hai ngón tay, rồi để tay che ngang mắt.

Cô đưa hai ngón tay của mình lên, đăm chiêu suy nghĩ.

Vậy là sau tất cả... cậu đã đồng ý cho cô cả hai suất?

Thật... Thật á!

Cô mở nắp hai cái bình, ngửi mùi gà rán ngào ngạt thơm nức mũi. Từ... Tương ớt đâu rồi!

Sau khoảng mười lăm phút, hầu gái đã chén xong ba cái đùi gà cỡ bự. Mút mút tay, trời ơi sao lại có hương vị quyến rũ đến vậy chứ? Còn có một cái, mà... cô...

Thôi vậy, không ăn là có lỗi với cái bụng của mình.

Năm phút sau, khi đã xong chiếc đùi gà thứ tư, dư vị ngọt ngào lẻ lười của tương ớt lan ra trong miệng, thì cậu chủ bật dậy.

Chưa kịp hiểu mô tê gì, cậu đã thấy con nhóc nhào vào ôm chặt eo:

- Cảm ơn cậu nhé, gà ngon quá... Minh thiếu trưởng thành thật rồi, không hổ danh Thái tử, cuối cùng cũng hiểu cho người khác!

- Gà?

- Gà rán! Ngon cực luôn ý!

Cậu liếm mép, lân la hỏi:

- Thế đâu rồi?

- Trong bụng em ý!

Cậu sốc đến cực độ, cố gắng vót vát hi vọng cuối cùng:

- Còn... còn cái nào không?

- Còn trong hộp ý, chỉ còn com thôi.

Cậu không thể chịu đựng nổi nữa, tóc tai dựng ngược như Sơn Gô Kư:

- Cô... Cô dám ăn hết...

- Là cậu cho em... mà...

- Cho cái gì? Mẹ kiếp!

- Cậu giờ hai ngón tay...

- Hai mươi phút nữa ta sẽ dậy, cô ăn trước đi.

Cô nhìn Thiệu Vũ, vẻ thất vọng tràn trề trên khuôn mặt, cậu bất lực, nãy nê chỉ tay ra ngoài:

- Vào phòng vệ sinh, dọn sạch cho ta.

Mộc Du chẳng dám cãi, cậu hạ lệnh cho như vậy là cũng quá may rồi, gà rán là món ăn yêu thích của cậu, ngày xưa nhớ cậu ăn món này là vì nghe lời huấn luyện viên rằng ăn ức gà sẽ tăng thêm cơ, sau ăn nhiều phê quá nên đam nghiện, dần ăn luôn cả con.

Cậu chủ đầu đón ôm đầu, nhưng rồi do quá đói nên đành lấy cả hai suất cơm ra, tưới tương ớt vào, ăn ngon lành cảnh đảo.

Công nhận, Minh Thiệu Vũ tuy sống trong nhung lụa từ bé nhưng lại rất thích những thứ giản dị. Thằng nhóc xúc lia lia từng thìa cơm, tưởng như ăn cao lương mỹ vị chứ không phải thứ đơn giản như vậy. Hắn vừa ăn vừa suy nghĩ, làm cách nào để cho người ở nhà hắn không bật ông chủ nữa.

Thiếu gia vừa xúc vừa nghĩ, cuối cùng cũng ra một diệu kế...

Là mì, Renchann đây! Cuối tuần zui hôm cả nhà?

Ừm, hôm nay kỉ niệm fic được 6,69k, mì xin ra chap 19.

Các nàng ơi, có gì sai sót mong bỏ qua và cmt nhá!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đừng Bỏ Em!

Sau vài tháng hầu hạ cậu chủ nơi công ty, cô nhận ra một chân lý.

Quả thật, cô vô dụng, vô dụng cực kì.

Người hầu kiểu gì mà để ông chủ tức giận hai tư trên bảy?

Người hầu kiểu gì giành ăn với ông chủ?

Người hầu kiểu gì mà khiến ông chủ phải vứt liên năm cái áo vì không thể giặt nổi.

Nhưng... tại sao càng cố gắng, trong mắt cậu cô càng vô dụng?

Là do cô kém cỏi, hay do cậu yêu cầu quá cao?

Mộc Du rất buồn, cứ đà này thì sẽ bị đuổi việc sớm thôi, trời ạ, mà đã bị đuổi việc thì nơi nào nhận cô vào làm? Cô tự cảm thấy sau năm năm mình cũng đổi thay rất nhiều, làm người hầu không chỉ vì cái sắc mà còn vì cái tâm. Và cũng ở cái tuổi này rồi, không còn lựa chọn nào khác ngoài hầu hạ người ta.

Cô càng cố gắng chăm chỉ, thì thể nào cũng có một tội lỗi phang thẳng vào đầu, dẹp bỏ mọi cái nhìn tốt của cậu về cô.

Già đời nghĩ nhiều, cô nàng đắm lo lắng.

Cố gắng che giấu cảm xúc bằng nụ cười gượng gạo, cô vào phòng cậu.

- Vào làm gì?

Cái giọng của cậu ý, nhiều khi nó nghe rất phù, nghe rất ức chế luôn.

- Em... em lấy đồ bẩn đem giặt.

Cậu nhướn mắt lên, nhếch nhếch môi rồi chú tâm vào điện thoại:

- Ủ, lấy đi, đồ lót đưa cho ông già nhé.

Ông già ở đây là lão quán gia. Cô nhóc đồ mặt, cảm thau đồ.

- Xin phép cậu chủ em ra ngoài.

- Đứng lại!

Cô giặt bẩn mình, khúm núm buông thau xuống.

- G... Gì ạ? Cậu chủ có gì khiển trách?

- Cô gầy đi à?

Ánh mắt cậu vẫn hướng về màn hình, không để cô nói gì thêm, thu lại nụ cười.

- Ta giao việc cho cô, vất vả quá à?

Lần đầu tiên được hỏi han tình hình, cô mềm giọng:

- Không thưa cậu, việc không có gì mệt cả.

- Ta không sợ cô mệt, ta chỉ sợ người ta nhìn cô yếu ớt mà đánh giá ta.

Người hầu có một chút hăng, tưởng như đang bay lên không trung thì bị kéo tụt vấy vấy.

- Cậu không phải lo, đũa nào đánh giá cậu em tát vỡ mồm.

Câu nói ý nghĩa rõ ràng là sự bảo vệ...

Nhưng ngữ điệu, lại hơi hùng hồn, giống như đe dọa.

Cậu cuối cùng cũng chịu hướng mắt lên.

- Ừm. Ta có công việc mới cho cô.

Chẳng lẽ... Điều cô dự liệu cũng đã đến?

Vừa cảm phục trí thông minh của mình, cô vừa sợ, thực sự không ngờ ngày này nó đến sớm thế, đau thật đấy...

Giọng hơi run run, cô đá văng chậu, không hề để tâm mà chạy đến bên cậu, rung rung nước mắt:

- Cậu... Cậu định...

- Ủ, tại cô rắc rối quá...

Cô bám chặt cánh tay cậu, nước mắt nước mũi tèm lem:

- Cậu đừng đuổi em mà, em xin cậu, em biết em không tốt nhưng hai ta tình nghĩa bao năm, chẳng lẽ cậu định dồn em vào bước đường cùng? Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, Đường Tam Tạng nói thế với đồ đệ đấy, bảy tòa tháp cậu không thích thì bảy cái ruy dốt cũng được, bảy cái nhà nghỉ em cũng chiều, tức là cậu chỉ cần giữ em lại thì cũng đủ tạo một cái công ty bất động sản rồi, còn em sẽ hứa nhiệt tình chăm chỉ, cậu chủ à...

- Xây nhà nghỉ làm gì?

Giọng nói cậu bình thản vô cùng, chưa đủ thuyết phục à, cô nhắm mắt nhắm mũi nói tiếp:

- Vậy cậu chủ à, cậu nghĩ xây nhà nghỉ làm gì? Đường nhiên để cho tình yêu thăng hoa rồi, cậu tưởng tượng mà xem, một cặp đôi trẻ không được gia đình cho phép, họ sẽ vào nhà nghỉ của mình, chín tháng mười ngày sau sinh một em bé bụ bẫm, họ cưới nhau, ôi thật tươi sáng biết bao...

- Cuối cùng người vợ không chịu nổi chán thối người chồng, người chồng không chịu nổi nách thối người vợ, đưa nhau ra tòa. Sau đấy không ai nuôi đứa con, đứa bé mồ côi, người vợ tái giá, nhưng những người chồng tiếp theo của người vợ đều không chịu nổi mùi nách thối, lần lượt li dị, những đứa con tiếp theo tiếp tục không có ai nuôi, vậy tôi có cần lập một cái trại trẻ mồ côi không hả cô Hạ?

- Không không cần, nói chung em sẽ tiếp tục nuôi lũ trẻ đó. Em chịu trách nhiệm.

- Mộc Du, cô không phải lo, ta không đuổi cô.

Nghe giọng nói hơi lạnh của cậu mà cô tưởng như nghe tiếng đàn trên thiên đường, không kim được sung sướng mà hết lên:

- Thật à?

-Ừ, từ nay cô cũng không cần hầu hạ ta ở công ty nữa, ta có một vị chủ khác cho cô. Cô sẽ làm trợ lý cho phó tổng giám đốc kinh doanh JB Company.

- Ó...

- Cầm cái, không ra đề ở.

Cô âm ức, như thế cũng coi như là đuổi việc một cách chu đáo còn gì nữa!

Hôm sau cô mặc bộ đồ công sở, áo sơ mi và váy ôm đen, mái tóc búi gọn. Nhưng thực sự không tìm ra đôi cao gót nào, cô đành đi đôi xăng đan quai hậu.

Bước lên phòng của phó tổng, cô hồi hộp vô cùng, người hầu với trợ lý, người ta kiểu gọi là tầm cao mới ý.

Mở cửa, phó tổng là một người con trai, hơi gầy.

Một mùi hương, hơi nhạt... thoảng nơi cánh mũi.

- Th... Thiên!

- Từ hôm nay cũng là tôi trả lương cho em, cho nên đừng vì cậu chủ mà bỏ tôi!

- ...

- Là tôi ra lệnh cho em đấy.

Kỉ niệm chap 20 và 669 vote.

Xin lỗi cả nhà, dạo này nhiều kỉ niệm quá.

Chúc cả nhà một cuối tuần vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nữa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Trợ Lý Ngoan, Người Hầu Hư!

- Thiên? Là anh thật à?

- Tại sao không thể là anh? Em nghĩ anh không đủ trình độ để ngồi đây?

Trời ơi, anh đa nghi như vậy từ bao giờ?

- Không, là do em quá bất ngờ...

- Tức là em đang thể hiện rõ thái độ không tin tưởng trình độ của anh đấy!

Nam nhân ngồi vắt chân trên sofa, đôi mắt hẹp dài nheo lại:

- Em cũng quen anh từ trước rồi đấy, biết rõ tính anh không thích nói nhiều. Anh chỉ có hai quy tắc.

- Mời Phó tổng?

- Đùng bao giờ nhắc đến Minh Tổng trước mặt anh.

- Tại sao ạ?

Khuôn mặt cô hơi nghiêng nghiêng. Nhưng điều đó không làm cấp trên bực mình mà từ tốn giải thích.

- Chỉ là anh không thích.

- Vâng.

- Thứ hai, đùng bao giờ mặc đồ như vậy. Em có thấy nóng không?

Từ một câu luật lệ ra một câu thăm hỏi, cô nhất thời phản xạ mà nhìn xuống bộ vest dày cộp của mình.

- Nóng.

- Ủ. Từ lần sau cứ mặc bình thường đi, dễ nhìn hơn với cả...

Anh đang nói dở, bỗng dừng nhìn thẳng vào cô, rồi đỏ mặt.

Cô nhìn xuống một lần nữa.

Cả người cô cũng chỉ nổi bật mỗi cái vòng một lồi lõm áo ngực độn thôi...

Ể? Anh biến thái thế từ bao giờ?

Anh không nhìn nữa, nhưng cô vẫn mang chút cảnh giác, dùng hai tay che ngực lại.

- Anh không được nghĩ gì bậy bạ nha!

- Anh thì nghĩ em đang mời chào anh đấy.

- Gì cơ?

- Làm ơn cài lại cúc áo đi.

Cô nhìn xuống lần thứ ba, thấy rằng...

Chiếc khuy áo thứ hai, không mở mà bung, toang hoang...

Lộ hết rồi sao?

Khuôn mặt cô trắng bệch trông khó coi vô cùng, cô đứng bật dậy, quay lưng lại với anh rồi cẩn thận sửa trang phục.

- Cẩn thận lộn.

- Đùng có nhìn!

Xong xuôi đâu đó, phó tổng ra lệnh làm việc, mặt đỏ như cà chua cuối vụ. Ngài còn không ngừng tự hứa với mình sẽ giao đầy đủ việc cho con bé kia để cho nó công tư phân minh, nhưng rốt cuộc ngài không làm được. Tại con bé quá vụng về, thuê nó về cũng giống như không thuê vậy, ngài vẫn mệt mà sượng nhất là nó. Nhưng nó cũng ngoan hiền, chăm chỉ, phục vụ anh thâu đêm suốt sáng.

Thế là tốt!

Công việc chính của Mộc Du, đầu tiên là lo cà phê sáng, xong photo tài liệu, ghi chép chi tiết trình tự những công việc trong ngày của anh, lo áo ấm cho anh những lúc rét, lo nước uống những lúc khát và đương nhiên lo ba bữa cho anh. Công việc không khó, nhưng bắt cô ở bên anh suốt ngày đêm, tại anh quá bận mà, nhiều lúc cô còn phải ngủ lại công ty để chờ sáng sớm anh ra sân bay đi công tác.

Thế là một tháng làm việc, chỉ có khoảng ba bốn buổi về nhà. Cô mệt mỏi, dầm ra stress nặng, thành thử đa nghi, cái gì cũng nghi ngờ.

Cô gần như không còn là người hầu, mà là trợ lý ngoan, là cu li ngoan hiền của phó tổng Trần.

Nhiều lúc rảnh rỗi nghĩ ngợi, cô thấy thật sự Thiên là phó tổng mà bận rộn như vậy, thế thì thật cuộc, Minh tổng còn bận đến mức nào nữa?

Cô không về nhà, ai lo cơm cho cậu chủ?

Cậu chủ có khỏe không?

Có sút cân nào không?

Có đang nhớ về cô mỗi lúc rảnh khi cô nghĩ về cậu không?

Nhưng mà thể nào cậu cũng tăng cân ý mà, không có cô tranh ăn lại chả quá vui sướng mà khỏe mạnh lên..

Ừ, cô đang bối rối đây, hơn một tháng làm việc mà cô đã thuộc hết sở thích sở ghét của Thiên, còn chủ nhân gần bó lâu dài..

Rốt cuộc, hơn năm năm nay, đến mẫu bạn gái của cậu, cậu thích người con gái thể nào cũng chẳng biết...

...

- Thế là bé Du nhà mình cũng vào làm hơn một tháng rồi nhỉ? Quen việc chưa em?

- Dạ rồi! Khụ, nóng quá!

- Bắn hết áo rồi kia... để anh lau cho, áo dính cả phê khó giặt lắm đây.

- Gian thần! Cậu đừng lợi dụng cơ hội sàm sỡ em nó!

Mọi người cười ồ lên, tên nhóc đại đột vừa nãy không một chút xấu hổ mà chỉ lè lưỡi.

- Mà bé ở với phó tổng là quá sướng rồi, ôn nhu hoàn hảo...

- Nghe bảo sắp tới công ty mình phối hợp với tập đoàn A!

-Ừ phải... Thái tử đảm nhiệm đây!

- Nói đến Thái tử mới nhớ, dạo này Minh tổng khỏe khoắn hơn hẳn...

- Ừ, nhiều khi còn xuống căn tin ăn uống với tụi mình nữa! Anh ấy đẹp trai kinh khủng khiếp ấy...

- Ồ, tưởng ngày trước chảnh mà, không chịu xuống mà...

- Ngày trước anh ấy còn một nhóc người hầu chăm sóc nữa, giờ không có nên mới hòa đồng anh em.

- Chắc nhỏ ta vô dụng lắm!

Cô nghe mọi người xì xào thì thụp, tai như ù đi.

Cô không về mà cậu khỏe đến vậy sao?

Là cô ngu, suốt ngày nghĩ về cậu...

Những tưởng cậu gầy gò xanh xao ốm yếu chứ...

Chiều ấy, cô về nhà. Ngôi nhà to đùng giữa khu phố của người giàu.

Vào trong, quả thật cậu không hề sút mề, đã thế còn khỏe mạnh hồng hào nữa chứ.

Cậu thấy cô về nhà thì cũng hơi cọt nhá, giận mà, trêu đùa rằng không có cô thì khỏe hẳn lên, tiến độ công việc ổn định, khí chất cũng tốt lên vài phần.

Ai ngờ cậu càng nói, sắc mặt cô càng tối. Một mồi hét cả người, không được một câu hỏi thăm thì thôi, ngồi đấy mà xía xối rồi trách móc.

Con người ta khi xì trét, nhiều lúc khủng lắm!

Đến khi cái miệng của cậu dứt hẳn, cậu hỏi về công việc của cô, thì lại nhận được một câu trả lời, nhẹ nhàng tình cảm:

- Cậu cũng thấy đấy, em đi mà cậu không ôm thêm tí nào, quả thật người hầu này vô dụng. Đuổi việc em, được không?

- Ừ, thích thì đi, ta không có quyền nín.

Phần uất bực môi, cô hùng hổ bước ra khỏi phòng.

Cô thật vô dụng.

Đáng lẽ năm năm trước không nên bước chân vào đây...

Nhưng thời gian, nó có quay lại được đâu...

20/10. Chúc các nàng nhận được nhiều quà nhé!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trùng Hợp, Trùng Hợp, Lại Trùng Hợp!

Cô nghĩ việc là vì sao? Là vì tự ái. Bình thường á, người hầu mà đi xa cậu chủ là phải gầy gò xanh xao vì thiếu sự chăm sóc, đằng này căng tràn sức sống... Chẳng khác gì nói cô ngu dốt không chăm sóc tốt. Ồ, còn vì một lý do nữa... Là vì cô thương cậu... thương cậu gấp một hầu nữ như cô sẽ ốm yếu mệt mỏi mà sinh bệnh... Hôm ấy xách va li ra khỏi nhà, ai nấy đều không nói gì cả. Là ai cũng không cần cô sao? Nhưng cô đâu biết, có những tình cảm người ta không thể nói ra mà phải chôn chặt trong tim. Cô đâu biết hôm ấy có một người bỏ cơm, cả ngày nhìn ra cửa sổ ngóng một ai đó... Cô đâu biết, khi buồn khi giận người ta ăn rất nhiều, có đến chín mười phần trăm người sau khi thất tình béo lên. Người kia cũng thế, người ta cũng là con người mà, biết giận dỗi hờn ghen mà... Cô đâu biết cô thì mong người ta béo tốt khỏe mạnh, còn người ta chỉ mong mình ốm vật suốt ngày để được cô chăm sóc an ủi... Là người ta thương cô, cũng như cái cách cô thương người ta vậy, không muốn cô ra đi. Nhưng, cô đâu có biết? ... - Đồ đặc xong rồi đây! - Cảm ơn anh. - Ủ, thì thời gian này cứ ở đây đã, xong để xem khi nào có chỗ ở... - Thôi... cảm ơn anh, thực sự chịu ơn anh nhiều quá! - Ủ... Ôn huệ gì, bạn bè mà! - Để em lấy cho anh cốc cà phê nhé? Tay đặt cái ly nghi ngút khói lên bàn, cô nhẹ nhàng bóp vai cho anh, hôm nay chuyển thăng đồ đến công ty giúp cô, thực sự quá vất vả rồi! - Cảm ơn em... Hạo Thiên nhắm hờ mắt... Cô nghĩ rồi ư? Cũng tốt. Nhưng anh không muốn lúc nào cô cũng buồn bã như vậy đâu! ... Từ hôm ấy cô ở lại luôn công ty, một phần lo công việc, và lại cũng chẳng còn chỗ mà đi. Bố mẹ giờ sống nhàn nhả bằng tiền tiết kiệm, đi nước ngoài liên miên, căn nhà ngày xưa cho thuê mất còn bé Lan cũng đang ở kí túc xá. Nhiều khi ngủ ở trên sofa, mọi người đi về hết rồi, lạnh lẽo cô đơn đến cùng cực, cô thực muốn về nhà. Ngẫm nghĩ lại cũng thấy mình vô lý vô cùng. Cô đi biệt như vậy, một bữa ăn cũng không lo, thế mà cậu không trách nặng thì thôi, cô lại còn mớ mớ như thế, quả thật hỗn láo với bề trên! Nhưng... ờ, ai là người sắp xếp cho cô phục vụ Trần tổng? Bảo cô solo với một chàng còn được, chứ hai anh quyền chức ngồi ngời ngời như thế thì bố ai mà theo? Nghĩ mãi nghĩ mãi, quyết rồi! Không về! Cô thức chong chong, lòng ôm một nỗi nhớ không giấu kín, nỗi nhớ không thể khóa lấp. Cho đến sáng hôm sau, Trần tổng bước vào phòng, con bé mắt thâm sì xấu xí, miêng ngoác rộng, tóc xù như tổ quạ. Anh nhìn mà xót, nghe tiếng con bé uể oải chào mà nao hết cả lòng. - Là vì tên đó sao? - Dạ? - Nói anh nghe, tại sao nghĩ việc? Ngồi nghe sự tình một hồi, hóa ra cũng là vì anh, giao quá nhiều việc cho con bé... khiến con bé tức cậu chủ mà sinh bồng bột không suy nghĩ. Anh ngồi một hồi, chán nản rồi cuối cùng miễn cưỡng nói ra: - Em nên về đi, hẳn đã nghĩ mình vô dụng thì càng phải chứng tỏ bản thân có ích. - Cảm ơn anh khuyên bảo, nhưng mà... Em không muốn về, cậu giao cho em công việc này rất bận rộn, tự cậu khiến em không có một chút thời gian nào, lại còn bắt em chăm sóc cậu, thực sự rất quá đáng, thái độ lỗi lồm như vậy, em không chịu nổi. - Em có thấy bản thân vô lý không? - Không. - Thế thì không được buồn nữa nghe chưa trợ lý? Tay anh áp nhẹ hai bên má cô, khuôn mặt gần sát, những ngón tay cọ cọ da cô làm Du thấy nhột vô cùng. - Dạ! Bỗng chốc cô cảm động, hai bên má hây hây đỏ. Vui lòng Thiên, cố gắng gạt tư tưởng cậu chủ is the best ra khỏi đầu được một vài hôm, nhưng đến tháng sau, cô lập tức không chịu nổi. Ngày nào cũng thế, ngày nào cũng thế, khó chịu đến bức bối. Cầm tập tài liệu theo sau Thiên, thế nào cũng gặp cái mặt cậu, cái bộ mặt đáng ghét, nhìn cô cười đều. Xuống căn tin ăn trưa, thế nào chỉ sau ba giây đếm, cô cũng thấy cậu ngồi đối diện, lâu ba lâu bầu vè thịt cá canh tôm, liếc cô ánh mắt đều ừ tả nổi. Giờ tan sở, cô xuống garage lấy tài liệu ở xe Trần tổng, thế nào cũng bắt gặp cậu, hai tay vát trên vô lăng, khuôn mặt thái độ lỗi lồm đang khởi động xe, cho cô ngửi khói. Cô từng nghe một bậc tiền nhân nói, nếu có quá nhiều sự ngẫu nhiên hợp lại, đương nhiên sẽ thành ... tất nhiên! Vậy thì thế quái nào? Thế quái nào mà lại có quá nhiều sự tất nhiên như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tổng Khứ Hồi Ưc, Đi Thật Xa...

Giám đốc phụ trách dự án với công ty A, thành công tốt đẹp. Chủ tịch vui mừng khôn xiết, tổ chức cho cả tập đoàn một chuyến đi đến một vùng núi non thủy hữu tình. Ai nấy lịch kịch chuẩn bị.

Cô trợ lý không biết gì vẫn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ông chủ phó tổng, thỉnh thoảng có gì cần giúp thì tiện tay tiện chân. Nhưng từ nãy tới giờ anh chẳng cần gì cả, cô cảm thấy tay chân vô cùng thừa thãi.

Cô đang ước mình không phải ngồi đây mà tự do tự tại như ngày xưa, phóng vọt ra quán net đánh lol với tụi đồng chiến.

Cô ước mình được loay hoay bên lò bánh, tha hồ hít ngửi mùi thơm phưng phức của bánh mì ngọt ngào cậu chủ ăn mỗi sáng.

Đấy, chẳng hiểu sao lại nhắc đến cậu chủ. Người cho cô ngửi khói hăng giờ sao lại có thể ngồi chễm chệ trong đầu cô lúc này?

Thật ghét quá đi mà!

Ngồi nghĩ vu vơ, răng nghiến kèn kẹt, bỗng cô nghe tiếng gõ cửa rất nhẹ, người đàn ông ngồi bên cạnh cau mày, tay vẫn nắm chặt cây bút:

- Mời vào!

- Tôi không cần vào phòng làm việc của cậu, tôi chỉ muốn gặp cô trợ lý bé nhỏ đang ngồi bên cạnh cậu một chút, được không?

Tiếng nói nhẹ như gió vi vu, nhưng cái giọng nói đó Thiên đã gặp một lần, vào năm anh hai mươi tuổi, hẳn đã già làm người chồng hết mực cung chiều cô trợ lý của anh.

Bóp chặt cây bút, anh cố nói giọng bình thản:

- Ra ngoài với cậu ta đi.

- Em không muốn gặp.

- Ra ngoài đi, em không muốn thấy cậu ta cậy quyền cậy thế phá cửa phòng tôi đấy chứ?

Cô miễn cưỡng ra ngoài, là cậu chủ, sau một tuần đi khảo sát ở công ty A mà cậu gây rộc.

Thực sự, cô xót.

Ánh mắt cậu vắn tia máu, cậu đưa cho cô một mớ giấy, giọng mệt mỏi giải thích:

- Đây là mớ giấy lộn lảo quẩn gia tìm được trong phòng cô, ta đến đưa lại. Nhiều phét đấy...

- Sao... cậu không vứt hộ em đi? Đi thẳng rẽ trái rồi vòng lại, có khu tập kết, cậu để vào thùng rác hữu cơ giùm em là xong.

- Ta không rảnh.

- Thôi vậy. Cảm ơn Tổng giám đốc.

- Chỉ đơn giản, ta muốn vứt bỏ quá khứ.

Cậu cup mắt quay lưng. Cái bóng lưng ấy, vững chãi, nhưng...

Sao gầy đến thế!?

Bỗng dung cậu quay lại. Khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt hơi nheo nheo:

- Chắc rằng cô sẽ đi?

- Vâng.

Cô vô thức trả lời thế, chưa biết là đi đâu, giọng ảm đạm. Giống như ngày xưa, nghe lời cậu chủ, trong vô thức.

...

Hôm ấy là một ngày đẹp trời. Xe khách chở tất cả mọi người đi đến điểm tập kết. Bạn Minh Thiệu Vũ chảnh chó vô cùng nhưng cũng tí ti đi theo đoàn, là chuyện lạ có thật?

Hay là... bản tính điên khùng trời đổ đấy?

Xe dừng trước một vách núi, ai nấy selfie chụp ảnh sung sướng lắm, phó tổng giám đốc bình thường nghiêm nghị là vậy nhưng tự dung hôm nay nổi hứng, hợp 500+ anh em lại chụp một kiểu ra trò.

Chụp xong xuôi, lật lật xem ảnh, Thiên mỉm cười rồi tia máy ra trước cô thư kí nhỏ:

- Em muốn chụp ảnh không?

- Vâng. Cảm ơn anh...

Anh đưa máy lên. Bầu trời rộng lớn, khuôn mặt cô gái hơi chếch lên, đôi mắt nhắm lại, làn gió thổi tung mái tóc mềm...

- Em xinh lắm đấy!

- Đừng có nịnh!

- Nịnh em anh được cái gì?

Cái giọng nói của anh, ngọt ngào lắm...

Nhưng rồi đưa cho cô xem ảnh, anh lại hơi cau mày:

- Cậu chủ của em, sao lúc nào tôi cũng thấy trong ảnh vậy?

- Làm sao em biết!

Cô quay mặt lại. Cậu ngồi chơi vơi trên vách núi, bóng lưng cao gầy. Cái dáng ngồi lè loi lắm.

Cô đến bên cậu, vỗ nhẹ vai:

- Thế rốt cuộc là Minh tổng, ngài làm sao?

Cái danh xưng Minh tổng, nó xa xôi quá...

- Cô có thấy ta gầy đi nhiều không?

- Có. Minh tổng giữ gìn sức khỏe.

- Chỉ thế thôi sao?

- Vâng... Ngài mau lên xe đi, muộn rồi.

...

Mọi người thu xếp đồ trên khách sạn, rồi ra sảnh tập trung, ai nấy thích thú, được rời xa thành phố ngọt ngào về nơi thiên nhiên bao trùm.

Bãi biển ngọt ngào trải dài trước mắt, nước xanh cát trắng đẹp vô kể. Con gái mặc bikini chạy ào ào trên biển xanh, những chàng trai quây tụ một chỗ, thẳng này bật mũi thẳng kia, lát sau bỏ ra đã thấy tay đầy máu.

- Mày bị dị ứng à?

- Ồ. Tao bị dị ứng với em bikini màu hồng.

- Ngu! Em màu xanh kìa, quái vật ba đầu đấy!!!

- Đẳng kia tao thấy một em quái vật năm đầu, ba đầu teo tóp được cái éo gì!

- ...

Lát sau, căn bệnh xì máu mũi lan sang bên con gái.

- Tao chấm anh quần sọc trắng!

- Trần tổng đấy!

- Ủ, anh ý có tám mũi bụng!

- Xòì, Minh tổng cũng tám mũi nhá!

- Trần tổng quần sọc trắng, Minh tổng quần sọc đen!

- Nhưng mà quần trẻ con quá!

- Kệ. Quan trọng là cái bên trong!

- Êu, Ni nói bậy!

- Nói thật. Mũi không quan trọng, đầy người bom mũi bụng đầy thôi. Quan trọng có cơ hay không.

- Có. Nhìn chất thể kia cơ mà!

- Nhưng mà bọn mi thấy ai đẹp hơn?

- Lạnh lùng trầm tính, Trần tổng!

- Bad boy cá tính, Minh tổng!

- Thôi, bỏ phiếu đi!

- Ok.

Cuối cùng, số phiếu của hai anh ý, cân như nhau.

Một bạn đánh bạo ra hỏi hai trai đẹp, cảm nhận của hai anh lúc này, là gì?

Hai trai trả lời luôn, mắt liếc nhau tóe lửa.

Quần sọc trắng tự miễn gửi lời cảm ơn tới toàn bộ nhân viên, đồng thời cười mỉm đứng chất soái ca.

Quần sọc đen cười nhạt hỏi em kiểm phiếu bé trợ lý bầu cho ai, em trả lời:

- Con bé không bầu cho ai cả, hòm phiếu chỉ dành cho dân bikini thôi, còn nó không muốn mặc!

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chuyện Về Những Con Khỉ

Con bé ngồi trên bờ cát, cát trắng biển xanh, ngọt ngào trữ tình quá đi! Đôi mắt mơ mộng hướng về phía xa, thường thì cô sẽ ước bên cạnh mình là một soái ca sơ mi trắng đầy, nhưng chẳng bao giờ người ta lại ước khi đã có. Mà Mộc Du của chúng ta lại là người không tham lam, nàng ngồi ngoan ngoan.

- Vào ăn thịt nướng! - Thôi... Ngồi vào ăn đi. Em đang ngắm cảnh mà! - Ngon lắm đấy, vào đi. Giọng điệu thì là mời gọi, nhưng ngữ khí hùng hồn đáng ghét vô cùng. Ồ, bây giờ thì nàng trợ lý lại vô cùng tham lam, nàng mong sẽ có một bạch mã hoàng tử giải cứu nàng khỏi tên tổng tài lam quyền này. Mà tự dung tốt với nàng thế, bình thường nàng ôm vật ra cũng đâu có dứt được cho một muỗng cháo, bây giờ khỏe mạnh đường hoàng lại bắt ăn. Hay là thù riêng, muốn nàng ăn để tăng cân vì không lấy được chồng? Bỗng nghe bước chân nhẹ nhàng, nàng biết ngay mà, sẽ có người giải cứu nàng... Số son thế chứ ỉ! Chẳng soái ca sơ mi đen kia nhẹ nhàng vỗ vai nàng: - Vào ăn BBQ với tụi anh. Ngon lắm đấy, thơm hết say! Em mà không vào là phí cả đời! Đấy, dụ dỗ phải ngọt ngào thế chứ! Nàng trợ lý lon ton đi theo chàng phó tổng, bỏ lại tổng giám đốc. Trong tim con bé, có cái gì đấy, hơi... nuối tiếc.

Cậu chủ cũ ngồi xuống cát mềm, thờ dài, rồi viết lên cát. - Cả đời... Có lẽ cô cũng không hiểu được ta. Ừ, có lẽ trong tim đứa con gái vô tâm đó, hai tiếng "cậu chủ" chẳng là cái cóc khô gì cả. ... Mùi thịt nướng thơm ngậy, phảng phất trên bãi biển. Ánh đèn xập xình rực rỡ, tiếng bàn tán, tiếng nói chuyện và cả những tiếng nhai nhóp nhép. - Ừc! - Đây này... nhìn xem, hai mặt bóng loáng vàng ươm! Muốn ăn không? - Dạ!!! Aaaa... - Khiếp, mồm to như... - Như gì? - Như... thôi kệ, bây giờ cứ cái gì to là anh ví với mồm em, Ok? - Thiên!!! Trai gái đuổi nhau, đứa con gái lật đật lon ton chạy theo, miệng vẫn nhồm nhoàm miếng thịt. Nhưng mà, chân thẳng con trai ấy, dài thướt tha hơn hoa hậu hoàn vũ, đuổi mãi không tới. Đang xa vẫn có một người không ăn gì cả. Hắn chống cằm. Hắn nhìn ăn từng này bữa, là vì ai? Ồ, vì ai đó, ngày hôm sau hắn tụt huyết áp ngất trong phòng. Người ta thấy hắn mãi không ra, vội xông vào phá cửa, đã thấy một nam nhân nằm trên nền đất, sắc mặt tái nhợt. Ai nấy đều rất lo cho hắn. Mọi kế hoạch đều được hủy hết. Người ta chỉ mong Minh Thái tử tỉnh lại. Nhưng mà đây là nhân viên nam thôi. Nhân viên nữ muốn hắn ngủ mãi, tại vì cái mặt hắn khi ngủ ấy, nó đáng yêu, dễ thương lắm, khác hẳn Minh Thiệu Vũ chẳng chó thường ngày. Mặt đứa nào cũng hồ hồ cười thầm, chỉ có một đứa con gái, mặt nó méo xệch, méo như khi gặm phải mầm tôm. Ồ, và khi thấy con khỉ kia gặm mầm tôm tới phát khóc, một con khỉ đực lông đen khác khẽ ôm con khỉ cái vào lòng, mặt nhăn như ăn phải ớt hiểm. Bình thường khi đực lông đen chỉ mong con khỉ lông trắng kia chết quách đi, nhưng bây giờ nhìn khỉ cái thế kia, khỉ đực rất xót lòng. Mặt khỉ cái đực đen cũng rất buồn, cậu chẳng hiểu tại sao khỉ cái lại lụy cái tên lông trắng kia như thế. Là do tên lông trắng... hẳn quá quý hiếm? Nhưng nếu nói như vậy thì cậu cảm thấy bản thân mình cũng rất quý hiếm, có thể coi như là soái ca trong các khỉ cái... Nhưng biết làm thế nào... Con khỉ cái ngu ngốc kia, trong lòng em nó... không có lông đen, chỉ có tên soái ca vô dụng kia... Mà rõ ràng cậu thấy là, mặc áo đen ngầu lòi hơn nhiều.

... Lần đầu tiên con bé được nhìn thấy cậu ngủ sau hai tháng mười ngày hai mươi một giờ. Bây giờ là chín giờ tối. Con bé ngồi đọc thoại một mình, nó cũng chẳng hiểu tại sao nó lại có mặt trong căn phòng này, nó ghét cậu cơ mà, ghét đến mức nó rời xa công việc gần bốn năm vì vài lời xia xoi cay độc. Nó ngồi một mình, quay lưng vào với cậu, thấy chưa, đến nhìn mặt nó còn chả muốn nhìn, chỉ đơn giản nó muốn cậu nghe lời mình nói. - Cậu khỏe không cậu? Nó chẳng hiểu nó bỏ cái danh xưng "ngài" đây tôn quý từ lúc nào. - Em biết cậu khỏe mà. Có vẻ nghi việc là một quyết định đúng đắn. Du dừng lại một chút, mắt nheo nheo ra chiều đắm chìm suy nghĩ, rồi mỉm cười, nó nói tiếp: - Em cũng khỏe mà. Xa cậu em khỏe như trâu như bò. Cậu thấy đấy, không chỉ có em làm hao mòn cậu đâu... Nó ngược mặt lên trời, hai tay buông thõng: - Nói thật, em thêm chơi game với cậu. - Em muốn nấu mì cho cậu, để chứng kiến cậu đổ đi. - Em muốn dọn dẹp phòng cho cậu, để nhìn thấy cậu làm cái phòng thành ổ lợn. - Em vẫn muốn làm những việc ấy cho cậu, đến hết đời cơ. Em không lấy chồng nữa cũng được. Nhưng mà miệng lưỡi cậu như thế, sau này không lấy được vợ đâu! - Cậu này, sao sáng quá!! Tự dung em lại nhớ đến cái bức tranh của cậu trong phòng ý, đến bây giờ có tổng cộng 1950 cái mụn rồi đấy, vì ngày nào em cũng ức chế cậu hết á! Bỗng nhiên cô thấy, bàn tay mình, nó ấm ấm. Quay đầu lại, người ta vẫn nằm đứng tư thế đó, nhưng bàn tay đã nắm lấy tay mình từ bao giờ. Cái giọng khô đặc nghe không ra hơi: - Cô muốn nói gì thì nói tiếp đi. - Cậu... Người ta ngồi bật dậy, mặt nhăn nhó khó chịu: - Cô thấy ta có gầy không? - Có, em nói từ mấy hôm trước rồi còn gì! - Ta sụt năm cân. - Trời ạ... ăn uống kiểu gì, không khéo sau này gầy thành con cò hương đấy. - Ta gầy lắm, nên cô về đi. Cô nghe người ta nói, đơ mắt hai chục giây, thấy sắc mặt người ta trắng bệch, nhìn ăn... Là vì muốn cô về nhà? Cô ngồi yên vị trên ghế, lưng vẫn quay vào cậu, mặt hồng hồng: - Cậu... Thuê người khác đi! Bỗng dung cậu chủ cũ, giật mạnh người cô vào lòng, cái ghế đập mạnh vào người cậu cũng chẳng quan tâm, đôi tay ôm chặt eo cô, cậu gục đầu vào cái ghế gỗ: - Người khác, cũng phải tên Hạ Ninh Mộc Du, nể trai đẹp, năm nay hai mươi ba tuổi, trợ

lý của Trần Hạo Thiên, phó tổng giám đốc bộ phận kinh doanh JB Company. Cô ta phải tốt nghiệp học viện dành cho người hầu, năm mười tám từng làm nô bếp và bị mắc lừa trai đẹp tóc vàng mang tên Will - sensei, chỉ biết nấu mì, mì và mì, thành thạo chơi game nhưng suy nghĩ vô cùng đen tối. Đây, tìm cho ta đi.

Bạn đang đọc truyện *Cậu Chủ... Đừng Hư Nửa Mà!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.